

Indhold:

Kapitalismens krise og de borgerliges lønninger	3
Krisen i Danmark og de borgerliges lønninger	5
Socialdemokratiets fallit baner vejen for Schlüter	6
Schlüter slår til - arbejderbefolkningen slår igen	. 8
Socialdemokratiet - et parti som nægter at komme til magten	11
Schlüter-regeringen - resultater og fremtidsudsigter	14
Kampen mod de borgerlige og de revolutionæres hovedopgaver	18
For en omgruppering på den revolutionære venstrefløj	28
Sammenslutning af RS og SAP	
Dokument vedtaget på sammenslutningskongressen	30

Kapitalismens krise og de borgerliges løsninger

1. I mere end 10 år har hele den kapitalistiske verden været præget af en dyb krise. Ganske vist har der med regelmæssige mellemrum været økonomiske opsving og det vil der også komme fremover. Men hvor opsvingene i 50'erne og 60'erne var kraftige og nedgangene svage og kortvarige, blev det i 70'erne lige omvendt: Arbejdsløsheden fortsætter med at stige selv under opsvingene, der blot fremstår som små hop på en tilsyneladende endeløs økonomisk nedtur.

De gunstige betingelser for kapitalismen, som blev skabt af arbejderbevægelsens nederlag i 30'erne og 2. verdenskrigs ødelæggelser, var udtømt omkring 1970. Siden da er de klassiske kapitalistiske krisetegn kommet mere og mere til udtryk: fald i profitraten og overproduktion af kapital og varer.

2. I de rige kapitalistiske landes sammenslutning, OECD, steg arbejdsløsheden fra 10 millioner i 1970 til 32 millioner i 1982. Omkring 1/3 af produktionskapaciteten udnyttes ikke. I de udbyttede og undertrykte lande i den tredje verden har krisen ramt særligt hårdt i form af store betalings-balance underskud og en enorm og voksende udlandsgæld. En række af disse lande befinder sig nu i en situation, hvor de ikke mere kan skaffe tilstrækkelig valuta til at betale for den nødvendige import og samtidig betale renter og afdrag på udlandsgælden,

3. Dette betyder på den ene side øget elendighed for den tredje verdens folk. Men der betyder også at risikoen for et sammenbrud i hele den kapitalistiske verdensøkonomi øges kraftigt.

Sammen med en række dybt forgædede storkoncerner i de imperialistiske lande, er de store skyldner-lande i den tredje verden en tikkende bombe under hele det internationale kreditsystem. Hvis disse standser deres betalinger,

vil de trække verdens største banker med i det største krak, verden endnu har oplevet. Det er tvivlsomt, om selv de største kapitalistiske landes regeringer og nationalbanker vil kunne redde situationen ved at give yderligere kreditter og bære en del af tabet, sådan som de bl.a. gjorde det ved omlægningen af Mexicos gæld i efteråret 1982.

4. Udsigterne for den kapitalistiske verdensøkonomi er sorte. Men kapitalismen forsvinder ikke af sig selv. Borgerskabet i de kapitalistiske lande vil forsøge at gennemføre deres løsning på krisen. Og får de lov til at beholde magten i en længere periode - 20 år eller mere - vil det måske lykkes for dem. Men forudsætningen for en ny periode med stærk kapitalistisk vækst - som den vi havde efter 2. verdenskrig og frem til 1970 - er:

- en omfattende ødelæggelse af det eksisterende kapitalapparat (hvad enten det så er fysisk ødelæggelse i f.eks. en krig eller ved hjælp af bankkrak og fallitter, som fjerner papirværdier og nedskriver produktionsanlæggenes bogføringsværdi).
- en radikal sænkning af lønningerne.

5. Disse 2 forhold tilsammen er nødvendige for at skabe et fordelagtigt klima for kapitalistiske investeringer. Hvis de bliver opfyldt, er vejen banet for at benytte en ny generation af teknologi i et kapitalistisk opsvings tjeneste. Der vil så komme nye industribrancher, nye hidtil ukendte forbrugsvarer, en kraftig forøgelse af produktiviteten og en industrialisering af endnu større dele af den 3. verden.

6. Men en forudsætning for en sådan holdbar borgerlig kriseløsning er, at arbejderklassen lider afgørende nederlag i de vigtigste kapitalistiske lande. For skal borgerskabet kunne tvinge arbejderklassen, løn-

modtageme i bred forstand og samfundets fattigste grupper til at bære krisens byrder i form af massearbejdsløshed, massive reallønsforringelser og sult, kræver det at fagforeningernes, arbejderpartienes og de folkelige organisationers evne og muligheder for at gøre modstand bringes til ophør.

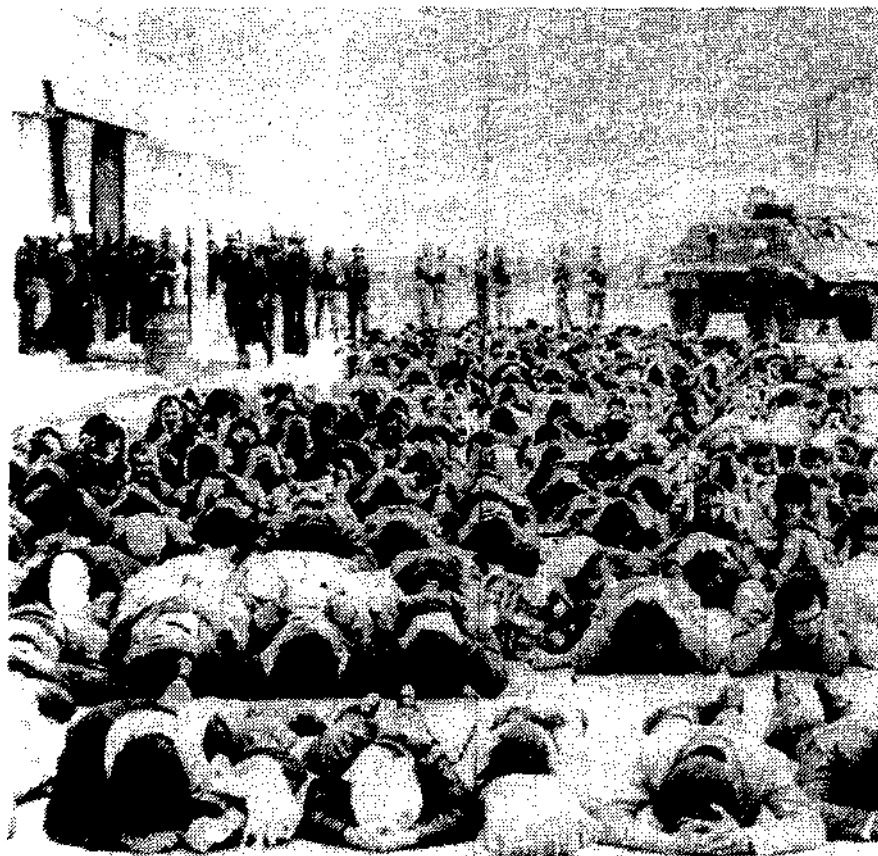
Det vil kræve en ophævelse af det borgerlige demokrati, som vi kender det, og indførelse af en autoritær stat, der undertrykker enhver protest. Det vil kræve forbud mod og ophævelse af alle arbejderbevægelsens organisationer og partier, som det skete i NATO-landet Tyrkiets i 1980.

Et sådant skridt i retning af en mere autoritær borgerlig stat bliver mere nødvendig for borgerskabet, jo mere det pågældende imperialistiske land bliver indvolveret i krig som led i den borgerlige kriseløsning.

7. Samtidig vil det under alle omstændigheder kræve, at borgerskaberne i de førende imperialistiske lande (først og fremmest USA) fortsætter deres forsøg på at nedkæmpe de sociale og nationale befrielseskampe i den tredje verden. Det vil under alle omstændigheder kræve at de førende imperialistiske lande øger det militære pres på alle stater, som har lørevet sig fra det imperialistiske verdenssystem med det formål at generobre dem eller tvinge dem til at holde fingrene væk fra brændpunkterne.

Derfor vil oprustningen fortsætte. Derfor vil lokale og regionale krige fortsætte og optrappes. Og derfor vil risikoen for en altædelæggende atomkrig rykke nærmere.

Det er på den baggrund at kapitalismens fortsatte krise tydeligere og tydeligere opstiller valget: **SOCIALISME ELLER BARBARI!**

Et totalitært styre som i Tyrkiet kan blive resultatet af en borgerlig kriseløsning.

Krisen i Danmark og de borgerliges løsninger

8. Også Danmark er hårdt ramt af den internationale krise i den kapitalistiske økonomi.

I 70'erne faldt beskæftigelsen i industrien i Danmark med 33%. I OECD - landene var der gennemsnitligt kun tale om stagnation. Arbejdsløsheden i Danmark rundede i 1982 10% af arbejdsstyrken som åsgennemsnit.

Renter og afdrag på Danmarks udlandsgæld steg fra 1% i 1972 til over 20% i 1982, i forhold til værdien af den samlede eksport, handelsflådens indtjening m.m., hvilket er et af de højeste gældstal i hele OECD. Underskuddet på det danske statsbudget nåede i 1982 op på 87 milliarder kroner, inklusive renter og afdrag. Det er 19% af bruttonationalproduktet og et af de aller-højeste i OECD. Samtidig faldt investeringerne drastisk og mere end gennemsnittet i de øvrige OECD-lande.

9. Selvom den danske arbejderbefolkning har måttet betale en høj pris for kapitalismens krise i form af arbejdsløshed, reallønsnedgang og sociale nedskæringer lykkedes det frem til 1982 at holde skindet nogenlunde på næsen. Det hænger først og fremmest sammen med de styrkepositioner som arbejderbefolkningen havde tilkæmpet sig inden krisen for alvor slog igennem, først og fremmest en relativ høj arbejdsløsheds-understøttelse sammenlignet med andre lande samt en automatisk dyrtidsregulering, som på trods af talrige skamferinger betød et vist værn mod prisstigninger og reallønsnedgang. Samtidig gik den danske arbejderbefolkning organisatorisk stærkt ind i krisen med en enhedsfagbevægelse, som var forbundet med store arbejderpartier, hvilket forhindrede at den umiddelbart blev løbet over ende af de værste angreb.

10. Dette er baggrunden for, at det danske borgerskab og de domine-

rende borgerlige partier i løbet af sidste halvdel af 70'erne og i særdeleshed i begyndelsen af 80'erne mere og mere kom til den erkendelse, at det var nødvendigt at opgive classesamarbejdet og rette et frontalt angreb mod arbejderklassens styrkepositioner og tilkæmpede goder. Konkret gav det sig udtryk ved valget i december 1981, hvor Venstre og Konservative (og Fremskridtspartiet) gik til valg på en plan, som ville medføre drastiske forringelser for arbejderbefolkningen og som satte et angreb på arbejdsløsheds-understøttelsen i centrum.

11. VCZ-planen blev afvist af vælgerne. Samlet gik partierne bag den tilbage. Arbejderpartierne fastholdt deres mandat-tal og den socialdemokratiske mindretals-regering kunne fortsætte efter valget.

Selvom VCZ-partiernes valgnederlag i første omgang virkede forsinkende på udviklingen af en klar og entydig borgerlig konfrontations-politik på det parlamentariske plan blev tanken på ingen måde opgivet. Tværtimod lagde den økonomiske krises fortsatte udvikling et hårdt pres på de borgerlige om at finde sammen i en enig front.

Socialdemokratiets fallit baner vejen for Schlüter

12. Op igennem 70'erne har skiftende socialdemokratiske regeringer forsøgt at administrere det krisefyldte kapitalistiske system. Ledetråden for dette arbejde har været et fortsat klassesamarbejde med borgerskabet indenfor rammerne af den borgerlige statsmagt og det borgerlige parlamentariske demokrati.

Eftersom dette klassesamarbejde ikke længere (som i 50'erne og 60'erne) kan retfærdiggøres med at det skaffer forbedringer til arbejderbefolkningen, er det blevet forsøgt retfærdiggjort med, at det kan forhindre de værste forringelser. For at »undgå det der er værre» har de socialdemokratiske ledere helt frivilligt påtaget sig at sæge ud af arbejderbefolkningens interesser.

13. Og arbejderbefolkningen har betalt en anseelig pris for de socialdemokratiske ledes samarbejde med de borgerlige. Alene i årene 1979 og 1980 kan de samlede virkninger af skatte- og afgifts-stigninger, indefrysning af dyrtidsportioner og devalueringer beregnes til et løntab på 15.000 kroner om året for en ufaglært arbejder. I tilgift blev daginstitutionstaksterne sat op i maj 1980, så betalingen steg med i gennemsnit 3.500 kroner pr. barn om året.

Den politik, Socialdemokratiet har ført sammen med de borgerlige partier har altså været hård nok for arbejderklassen og befolkningens flertal. Men den har ikke været tilstrækkelig hård set ud fra borgerskabets synspunkt. Devalueringerne og indkomstpolitikken førte ganske vist til en forbedring af kapitalisternes konkurrence-evne overfor udlandet gennem lavere lønomkostninger målt i eksport-markedernes valutaer. Men samtidig betød de stærkt stigende sociale udgifter og en række erhvervsstøtte-ordninger en voldsom stigning i underskuddet på statsbudgettet.

14. Den socialdemokratiske ledelse

administrationspolitik af kapitalismen har derfor sat dem i en ubehagelig dobbeltild.

På den ene side overfor deres vælgere og medlemmer blandt arbejderne. Selvom det store flertal af disse endnu ikke er nået til den erkendelse, at kun en socialistisk revolution kan løse problemerne, ønsker de ikke at bære krisens byrder i form af arbejdsløshed, real-lønsnedgang og sociale nedskæringer.

På den anden side overfor modparten i klassesamarbejdet - kapitalisterne og deres borgerlige partier - som mere og mere har indset nødvendigheden af at opsiges klassesamarbejdet, hvis deres kriseløsninger skal tvinges igennem og som opfatter Socialdemokratiet som en hindring på grund af partiets forbindelser med fagbevægelsen og andre af arbejderbefolkningens masse-organisationer.

Det er disse modsætninger Socialdemokratiets ledelse har forsøgt at balancere imellem.

15. Valget i december 1981 markerede sammenbruddet i denne balancegang.

På den ene side samledes borgerskabet og de dominerende borgerlige partier om et opgør med klassesamarbejdet og en direkte konfrontations-linje overfor arbejderbefolkningen.

På den anden side gik SF markant frem, erobrede 9 mandater fra Socialdemokratiet og blev med sine 21 mandater Folketingets 3. største parti efter Socialdemokratiet og de Konservative. Denne fremgang for SF afspejlede en dyb utilfredshed i arbejderbefolkningen med den socialdemokratiske ledelses borgerlige administrations-politik. Faktisk har arbejderpartierne til venstre for Socialdemokratiet aldrig nogensinde været så stærkt repræsenteret i Folketinget.

16. Efter valget og i løbet af første halvdel af 1982 kørte den socialde-

De besluttede at forære regeringsmagten til de borgerlige

mokratiske regering endelig fast.

Den forte politik havde ikke givet nogen løsning på krisen - hverken for arbejderbefolkningen eller borgerskabet. Tværtimod steg arbejdsløsheden og problemerne med statsgælden og udlandsgælden syntes uløselige. Investeringerne var lavere end nogensinde. Renten gik over 20% og slog alle rekorder på trods af et internationalt rentefald. Kapitalejerne stemte med fadderne mod regeringens politik og slog bunden ud af obligationsmarkedet.

Enkelte "prøveballoner" om et S-K samarbejde blev sendt op, men reaktionen fra fagbevægelsen og Socialdemokratiets medlemmer var prompte: det ville føre til et katastrofalt tab af prestige og indflydelse i arbejderklassen for partiet. SF og de øvrige partier til venstre for Socialdemokratiet ville kunne tage

for sig af retterne!

17. På den baggrund besluttede den socialdemokratiske regering at gå af og forære de borgerlige" regeringsmagten helt uden modstand, ja, selv uden af udskrive valg.

Hvad der ikke var lykkedes for de borgerlige ved hjælp af stemmesedlerne ved valget i december 1981 fik de nu uden videre forære af Anker Jørgensen og Co.

De borgerlige var ikke sene til at udnytte denne uventede mulighed. Internt kavlery i den borgerlige lejr blev lagt på hylden og VCQM-regeringen blev etableret med Fremskridtspartiet og det Radikale Venstre som støttemagter.

Den 10. september kunne Poul Schlüter med Guds, Dronningens og Anker Jørgensens hjælp sætte sig til rette i statsministerstolen!

Schlüter slår til – Arbejderbefolkningen slår igen

18. Da Schlüter gik på Folketingets talerstol d. 5. oktober 1982 var det meste af den nye borgerlige regerings-udspil allerede blevet offentlige i pressen. Alligevel var der mange også på venstrefløj – som BLEV chokerede over, at de borgerlige rent faktisk ville forsøge at gennemføre deres politik:

- Øjeblikkelig lønstop frem til fomyelsen af overenskomstene. Ophævelsen af dyrtidsreguleringen. Et loft på 4% om året over såvel lønstigninger som regulering af sociale ydelser frem til 1. april 1985.

- Fastfrysning af dagpengene. Begrænsninger i retten til at modtage supplerende understøttelse, for højelse af arbejdernes (og arbejdsgivernes) bidrag til arbejdsløsheds kasse.

- Indførelse af en karensgang ved sygdom og fastfrysning af sygedag penge.

- Ansættelsesstop indenfor og offentlige og nedskæringer på offentlige budgetter, herunder bloktilskuddene til kommunerne.

- Beskatning af pensionskasser og pensionsopsparingsordninger.

Den erklærede hensigt med udspillet var at reducere statens underskud og forbedre konkurrenceevnen overfor udlandet.

19. Reaktionen på dette generalangreb mod arbejderbefolkningen udeblev ikke. I de følgende uger rullede en bølge af demonstrationer og strejker mod regeringen hen over landet:

- D. 5. oktober - samme dag som regeringen fremlagde sine forslag i Folketinget - gik tusinder af storkøbenhavnske skoleelever på gaden i protest mod nedskæringerne på skolerne.

- D. 6. oktober gik SiD's repræsentantskab, som var samlet til møde, i demonstration til Christiansborg og udtrykte dermed stemningen i landets største fagforbund. Samtidig startede protest-strejker på forskellige arbejdspladser landet over.

~ D. 8. oktober demonstrerede 50.000 strejkende arbejdere på Christiansborg på initiativ af B&W-skibsværft.

- D. 13. oktober demonstrerede 80.000 offentligt ansatte på slotspladsen i København og i landet som helhed ca. 100.000.

- D. 14. oktober demonstrerede 120.000 på Christiansborg Slotsplads, hvoraf mange kom fra arbejdspladser som havde nedlagt arbejdet.

- D. 15. oktober fortsatte strejker og demonstrationer i mange byer, bl.a. i Århus hvor Fællesorganisationen stod som indkalder.

I løbet af disse 10 dage gik flere hundredetusinder på gaden over hele landet, og titusinder deltog i proteststrejker.

20. På trods af de enorme manifestationer (som først og fremmest var spontane) og den udbredte kampvilje i arbejderbefolkningen lykkedes det ikke at organisere kampen på nationalt plan og opbygge den generalstrejke som kunne have væltet Schlüter-regeringen.

Og da regeringens støttepartier i Folketinget samtidig blev banket på plads - også de oprørske medlemmer af Fremskridtspartiet - og da socialdemokratiet venligst undlod at stemme imod udskrivningsloven - hvis forkastelse ellers ville have været realitet, hvorefter regeringer formodentlig var blevet tvunget til at gå af - kort sagt: da den parlamentariske krise i første omgang var overvundet, så ebbede bevægelsen mod Schlüter ud.

Punktummet for bevægelsen blev foreløbigt sat d. 25. oktober hvor Fællesorganisationerne havde indkaldt til demonstrationer i alle byer efter arbejdstid. Tilslutningen til disse var ganske ringe, kun i København synede den af noget med godt 30.000 deltagere.

21. På trods af, at bevægelsen blev kørt af sporet og ikke fik Schlüter væltet havde arbejderklassen, løn-

modtagerne i bred forstand og store dele af ungdommen gennem sine spontane reaktioner vist, at der var vilje til at kæmpe mod regeringen og vælte den inden ministrene havde fået sat sig til rette på taburetterne.

Det var en lærestreg for den venstrefløj, som demoraliseret hævdede, at der var "nedgang i klassekampen", at "styrkeforholdet ikke var til masseaktioner", at "der blæste højrevinde" og lignende, og som afviste de få — bl.a. Socialistisk Arbejderparti - som allerede før regeringen trådte til, erklærede at det var både muligt og nødvendigt at mobilisere til kamp mod Schlüter.

22. Selvom store dele af arbejderklassen var indstillet på at der skulle kæmpes videre mod Schlüter efter oktober-mobiliseringerne, var det kun en lille del som havde faktisk mulighed for, og følte sig parat til at starte kampen på trods af det fagretslige system og på trods af de faglige ledere i LO-toppen.

Men det var ingen tilfældig del. Havnearbejderne har i de senere år været ude i mange strejker. Under disse aktioner er der vokset et nyt lag af ledere frem. Ledere, der ønsker at tage kampen op mod arbejdsgiverne og regering, og som kender betydningen af, at kampen

Havnearbejderne i blokade

organiseres demokratisk med daglige arbejdermøder, hvor der bliver taget stilling til de næste kampskridt. Samtidig har havnearbejderne udviklet en kontakt mellem havnene i de forskellige byer så aktiviteterne kan koordineres på lands-plan.

På den baggrund var det ikke tilfældigt at det var havnearbejderne, som i december 1982 gik i åben kamp for at få de nys gennemførte dagpengeregler taget af bordet.

23. Den borgerlige regering var klar over, at der var tale om en afgørende styrkeprøve. Derfor gav de på den ene side dispensation fra loven til en række grupper, mens de på den anden side stod fast overfor havnearbejderne, også selv om det gik kraftigt ud over arbejdsgiverne i havnene, coaster-redere med flere. Samtidig satte de uden tovens statsmagts voldsapparat ind mod havnearbejderne ligesom de gjorde alt hvad de kunne for at oppiske en stemning mod havnearbejderne som en "arbejdernes overklasse" og en flok voldsforbrydere. Her fik de velvillig bistand fra langt størstedelen af pressen, herunder radio og TV.

24. Havnearbejderne vidste, at de kun kunne vinde, hvis andre gik med i kampen og opfordrede konstant til dette.

Dette korrekte perspektiv blev blå udmøntet i en opfordring til generalstrejke d. 28. januar 1983.

Selvom denne opfordring ikke blev bakket op af fagbevægelsens ledelse og ej heller af lederne for DKP, SF og Socialdemokratiet nedlagde ca. 40.000 arbejderne landet over. Mest massivt i Aalborg (hvor 12.000 gik i demonstration), i Randers (hvor 3000 demonstrerede) og i Esbjerg. I en lang række byer var der mindre strejker og demonstrationer og bl.a. blev arbejdet stoppet på de fleste skibsværfter.

25. På trods af splittelses-manøvre og manglende opbakning fra lederne i fagbevægelsen, Socialdemokratiet, DKP og SF viste havnestrejken alligevel en hel del om arbejder-solidaritets nå den er bedst.

- Mange arbejdspladser og fagforeninger sendte penge og støtte-udtalelser.

- I Esbjerg og Aalborg blev der mobiliseret til een-dages generalstrejker ved at Fællesorganisationen indkaldte til demonstration i arbejdstiden.

- Vi så i glimt hvordan masseblokader af arbejdere kan slå politivoldsmændene tilbage. F.eks. d. 21. januar hvor et par tusinde arbejdere marcherede ned på Aalborg havn for at hjælpe havnearbejderne og fejede politiet til side.

- Arbejderne på fiskefabrikkerne i Nordjylland gik med i strejken nogle dage - for manges vedkommende var det den første arbejdskamp, de deltog i.

- På B&W-skibsværft var arbejderne i konflikt i 2 uger fordi de nægtede at arbejde med politi på arbejdspladsen.

- Flere andre steder blev der strejket imod arbejdsgivernes brug af politiet i det hele taget. Men det var for det meste små og spredte aktioner, som hurtigt blev stoppet igen.

Men i sidste ende blev det afgørende at det ikke lykkedes at få flere grupper med i strejke-fronten. I midten af februar - efter 10 ugers hård konflikt - måtte havnearbejderne genoptage arbejdet uden at få deres krav opfyldt.

26. Overenskomsterne blev den næste styrkeprøve mellem arbejderklassen og regeringen. Forbundsledelsernes indstilling til forhandlingerne var at man for enhver pris skulle undgå en konflikt eftersom den borgerlige regering blot ville ophøje et forkastet mæglingsforslag til lov. På den baggrund droppede de alle de opstillede krav fra arbejdspladserne og indgik en 'Schlüter-overenskomst' som holdt sig indenfor den opstillede 4%-ramme. Denne anbefalede de varmt til vedtagelse, bl.a. af hensyn til de lavtlønnede. De 32.000 LO-arbejdere, der ligger på den laveste lønsats var nemlig de eneste, som havde fået en smule, om end langt fra det rejste krav om 55 kroner i timen.

Som helhed blev overenskomsterne vedtaget. Men i Danmarks største forbund - SiD - var der et flertal af nej-stemmer ligesom i flere andre forbund. Som helhed var nej-procenten større end ved tidligere overenskomster.

Socialdemokratiet — et parti som nægter at komme til magten

27. Schlüter første år ved magten er blevet mødt med udbredt modstand i arbejderklassen. Mobiliseringerne i oktober, havnestrejken og solidariteten med den samt det stigende antal nej-stemmer ved overenskomst-afstemningen taler sit tydelige sprog. Heller ikke diverse menings-målinger tyder på at den borgerlige lejr som helhed er blevet styrket overfor arbejderpartiene siden den de overtog regeringsmagten. Men arbejderklassen har et problem: Den har idag ikke en ledelse som ønsker at vælte Schlüter. Tværtimod har den en ledelse som i de afgørende situationer hvor det har været muligt af vælte Schlüter, har gjort alt for at undgå det.

28. Allerede i forbindelse med at den socialdemokratiske regering forærede Schlüter magten, udtalte LO's forretningsudvalg d. 3. september, at man "respekterede beslutningen og tog den til efterretning" og at man ikke ville modarbejde "fornuftige initiativer" fra den borgerlige regering, men "forholde sig ansvarligt over for den økonomiske krise". Økonom Steffen Møller fra den højre-socialdemokratiske ledelse af Dansk Metalarbejderforbund udtalte endda, at den borgerlige regering ville skabe optimisme — og det ville føre til 20.000 nye jobs.

29. Helt i tråd med dette gik de socialdemokratiske faglige ledere i begyndelsen helt imod oktober-mobiliseringerne. Da Hardy Hansen dagen efter Schlüters tiltrædelses-tale blev tvunget til at gå i demonstration til Christiansborg af sit repræsentantskab og stemningen blandt SiD's medlemmer benyttede han lejligheden til at forklare i radio og TV at det var for at forhindre arbejdsnedlæggelser at repræsentantskabet havde protesteret så kraftigt. Samtidig udsendte Fællesorganisationen i København en udtalelse som meddelte at "den københavn-

ske fagbevægelse vil ikke lade sig provokere af en reaktionær regering til demonstrationer eller støtte selvbestaltede politiske provokationer, der kun vil udnytte og misbruge vore medlemmers retfærdige harme". I takt med at mobiliseringerne voksede skiftede Fællesorganisationen dog taktik. På den ene side på grund af presset fra medlemmerne og på den anden side for at vinde indflydelse over bevægelsen gik de nu ind i mobiliseringerne. Kun en uges tid efter den famøse udtalelse stod Fællesorganisationen som arrangør af demonstrationen med 120.000 deltagere i arbejdstiden! Men de socialdemokratiske faglige ledere's deltagelse i mobiliseringerne varede kun så længe de blev pisket frem af medlemmerne. I det øjeblik mobiliseringerne toppede på grund af mangel på et klart perspektiv og ledelse slog de til. Så blev fortsatte demonstrationer udskudt . 10 dage og blev placeret efter arbejdstid med det resultat at kun meget få deltog. De faglige ledere havde givet deres bidrag til at få bevægelsen kørt i sank.

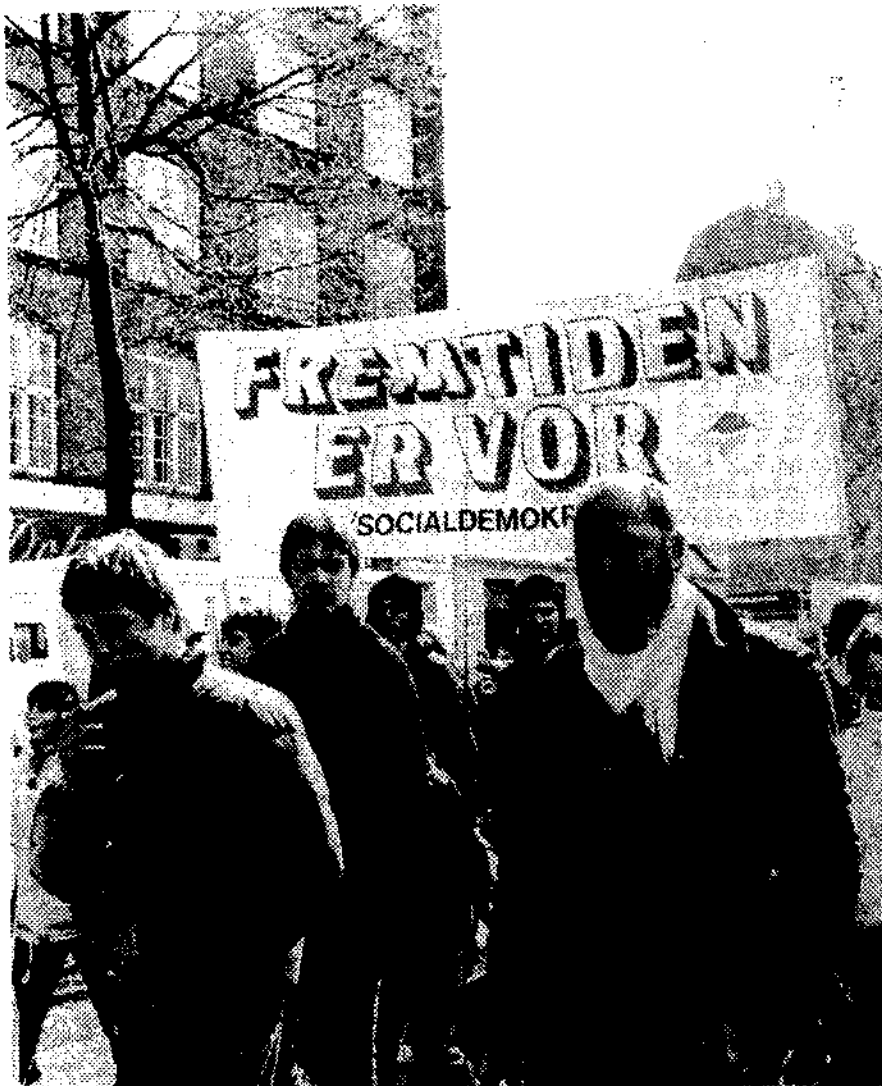
30. Det samme mønster gentog sig under havnekonflikten. Så længe der var fuld knald på konflikten og solidariteten støttede de faglige ledere den mere eller mindre halvhjertet, uden dog at røre en finger for at udvide kampen i form af strejker. Men i det øjeblik de første alvorlige vanskeligheder viste sig slog de til for at smadre strejken. Den socialdemokratiske ledede Arbejdernes Fællesorganisation i Ålborg gik i en periode aktivt ind i støttearbejdet for havnearbejderne. Men i det øjeblik strejken løb ind i alvorlige vanskeligheder brugte de deres position til at smadre strejken, idet de simpelthen lukkede for pengeskassen på trods af de strejkende havnearbejdere's ønske.

31. Når Fællesorganisationerne kørte oktober-mobiliseringerne i sank,

nå de bevidst slagtede havnearbejderstrejken i Ålborg og når forbundslederne accepterede Schlüter-overenskomster, såskyldes det først og fremmest een ting: Socialdemokratiets ledere vil for enhver pris undgå at regeringen bliver tvunget til at gå af. Og deres største skræk er, at regeringen skulle blive vættet af arbejderaktioner - aktioner, som også kunne sætte magt bag kravet til en senere socialdemokratisk regering om at føre en anden politik.

32. I konsekvens af denne paniske

rædsel for at overtage regeringsmagten - og dermed blive stillet i det samme dilemma som før de forærede Schlüter regeringsmagten - har Socialdemokratiets ledelse omhyggeligt forsøgt at undgå at bringe regeringen i mindretal på vigtige spørgsmål, som f.eks. udskrivnings-loven, finansloven, pensionskassebeskatningen og Danmarks bevilling til de 572 nye atomraketter i Vesteuropa. Selv på spørgsmål hvor de faktisk har bragt regeringen i mindretal - så som indstillingen til nedrustningsforhandlingerne i Geneve - har de omhyggeligt søgt for at

Ja, ja — hvad med nutiden?

undgå at regeringen blev tvunget til at tage de parlamentariske konsekvenser af, at være bragt i mindretal.

33. Den socialdemokratiske ledelse fører i dag en kynisk og forbryderisk politik, der bygger på en slags elendighedsteori: Arbejderbefolkningen skal lide under virkningerne af de borgerliges politik. Når de har lidt tilstrækkeligt længe, vil de så håber de socialdemokratiske ledere - stemme på Socialdemokratiet for i det mindste at få en nedskæringspolitik, der er lidt mere "social afbalanceret" end Schlüters, men i øvrigt acceptere at være dem der skal bære krisens byrder.

Ud over det kyniske i, at arbejderbefolkningen skal betale med forringede levevilkår af hensyn til den socialdemokratiske ledelses parti-taktiske manøvre, fører disse ikke til det ønskede resultat. For hver gang det lykkes Schlüter at forringe arbejderbefolkningens forhold medfører det at arbejdere mister håbet og passiviseres eller vender sig imod de organisationer som de håbede på kunne forsvare dem. Når Schlüter vinder sejre svækker det ikke bare arbejderbefolkningen og baner vejen for endnu værre angreb fra de borgerlige. Men det underminerer også styrken i de folkelige organisationer som har været grundlaget for Socialdemokratiets opbakning i arbejderbefolkningen og udskyder dermed muligheden for øget opbakning om Socialdemokratiet ved kommende valg.

34. Socialdemokratiets oppositionspolitik - eller mangel på samme - har udviklet modsætninger indenfor Socialdemokratiet.

På den ene side partiets arbejdermedlemmer og arbejdervælgere som ønsker at partiet skal føre en aktiv oppositionspolitik med det formål at vælte Schlüter og etablere en socialdemokratisk regering som i et samarbejde med SF skal gennemføre en politik til gavn for arbejderne.

På den anden side de dele af partiet som ønsker at man skal forsøge at splitte det borgerlige samarbejde og etablere en regering sammen med de konservative om en politik "der ligger et eller andet sted imel-

lem den tidligere socialdemokratiske regerings og den nuværende borgerlige regerings.

35. Et synligt udtryk for denne modsætning har været slagsmålet mellem SiD's ledelse personificeret ved Hardy Hansen og Metalarbejderforbundets ledelse personificeret ved færg Poulson.

I forhold til denne modsætning må de revolutionære ubetinget stille sig på Hardy Hansens side mod Georg Poulson. Ikke for at støtte ham - vi ved at han er en byråkrat som i sidste ende ikke tænker på andet end at beholde sin velbehagelige og velbetalte post — men for at støtte de tusinder af socialdemokratiske arbejdere og tillidsfolk som ønsker at Schlüter skal vættes og arbejderpartierne samles om en politik til gavn for arbejderne. Vi må også gøre det fordi etableringen af en flertalsregering bestående af Socialdemokratiet og de Konservative som bliver accepteret af fagbevægelsen vil være den værst tænkelige udvikling for den danske arbejderbefolkning.

Derimod vil det være en betydelig bedre udvikling hvis det lykkes . at tvinge Socialdemokratiets ledelse til at vælte Schlüter. Ikke mindst hvis det følges op af en regering som bygger på arbejderpartiernes mandater vil det udløse et enormt pres fra arbejderbefolkningen om en anden politik end den hidtil førte nedskærings- og indkomstpolitik, især efter erfaringerne med Schlüter. I så fald vil det være meget vanskeligt for partiets ledelse at vende tilbage til den hverk-en-eller politik som det har fulgt indtil nu. I modsætning til hvad der var situationen under de tidligere arbejderflertal i 1966-67 og 1971-73, tillader den kapitalistiske økonomi kun en benhård borgerlig politik. Det eneste alternativ er, at påbegynde et opgør mod kapitalismen.

Derfor er etableringen af et arbejderflertal ikke bare en trussel mod borgerskabet og Schlüter. Det er samtidig en trussel mod den socialdemokratiske ledelse, som ønsker et samarbejde med de borgerlige om en 'socialt afbalanceret' borgerlig politik.

Schlüter-regeringen — resultater og fremtidsudsigter

36. Schlüter-regeringen har været heldig med timingen for sin magt-overtagelse. Netop med udgangen af 1982 begyndte den kapitalistiske verdensøkonomi at vise de første spæde tegn på opgang efter den dybeste krise siden 30'erne: recessionen 1980-82.

37. De danske kapitalejere, som havde reageret mod den tidligere regering ved at holde deres penge væk fra det usikre obligationsmarked, viste nu deres tillid til den borgerlige regerings politik: efterspørgslen efter obligationer og dermed obligations-kurserne steg, og renten faldt på få måneder ned til det normale danske niveau: ca. 4% over renten på eurodollarmarkedet. Det internationale rentefald på omkring 8%, der i f.eks. USA var foregået i løbet af 1-2 år, manifesterede sig i Danmark i et hurtigt fald fra 20 til 12-13%.

Regeringen hjalp også lidt til ved at ophæve den lov, som tidligere havde forbudt udlændinge at købe danske statsobligationer. Det gav anledning til øget efterspørgsel, men samtidig giver det også udenlandsk kapital mulighed for spekulation mod kronen i fremtiden.

Rentefaldet gør det lidt billigere at bygge huse, og det gør det også billigere for virksomhederne at investere i nye produktionsanlæg. Foreløbigt er der dog ikke meget, der tyder på en voldsom forøgelse af byggeriet eller investeringerne, selv om der nok skal blive bygget lidt mere og handlet lidt mere med huse, indtil renten stiger igen.

38. De internationale konjunkturer viser stagnation, med svag vækst-tendens. Det samme kan siges om de danske konjunkturer.

Men samtidig skæpes de kapitalistiske landes konkurrence og en handelskrig med protektionistiske foranstaltninger truer verdenshandelen, der i 1982 gik ned med 2%. Selv om handelskrigen ikke bryder ud, og selv om det internationale

kreditsystem skulle undgå det store krak i de kommende år, så vil verdenshandelen næppe stige kraftigt, snarere tværtimod.

Derfor kan hverken Schlüter eller nogen anden regering håbe på at eksportere den danske krise til udlandet i fuldt omfang - selvom en nedgang i de danske eksporterhvervs lønomkostninger selvfølgelig vil give en vis konkurrenceforbedring.

39. Hvad angår statsfinanserne, så får regeringen hjælp af den faldende rente, som mindsker renteudgifterne på statens budget. Alligevel har de indtil nu foretagne nedskæringer end ikke fået statsunderskuddet til at falde. Det vil fortsætte med at stige i 1983.

Underskuddet på betalingsbalancen vil gå ned i hvert fald i 1983, hovedsageligt som følge af faldende import, internationalt rentefald og lavere oliepriser. Som følge af renterne på den gamle gæld, vil der dog fortsat være et betydeligt underskud, selvom handelsbalancen skulle blive positiv. Renteudgifterne vil fortsætte med at stige.

40. En lang række virksomheder trues af lukning - heriblandt flere vigtige eksportvirksomheder, som f.eks. B&W-skibsværft, Helsingør Skibsværft, Nakskov Skibsværft, B&W-Diesel og mange andre.

Store dele af detailhandelen og forbrugs-industrien vil blive ramt af den faldende købekraft, som Schlüter's politik har påført arbejderbefolkningen.

Forøgede investeringer vil hovedsagelig gå til at indføre ny teknologi, og dermed større arbejdsløshed. Kapitalejerne forventer ikke at kunne afsætte en større produktion med en tilfredsstillende profit, så længe der ikke er et kraftigt internationalt opsving. Og det bliver der ikke de næste par år.

41. Schlüter-regeringens politik har altså på ingen måde løst nogle af de

grundlæggende problemer i den danske økonomi som er forbundet med den internationale kapitalistiske krise. Men den vil til gengæld have en stærk og tydelig virkning i form af en svækkelse af arbejderklassen:

- Nedskæringerne på de offentlige budgetter betyder op mod 15-20.000 færre arbejdspladser.

- Vejen banes for betalings-hospitaler, private plejehjem, privat dagpleje osv. Solidariteten i arbejderbefolkningen svækkes.

- Kvinderne presses ud af arbejdsmarkedet,

- En hel generation af unge lades i stikken og udelukkes fra at deltage i samfundets liv, arbejdspladsernes og de faglige organisationers liv.

- En stadig større gruppe af mere og mere forarmede arbejdsløse — ikke mindst unge — kan bruges af borgerskabet imod den organiserede arbejderklasse som løntrykkere og skruibrækkere.

- Det elendige overenskomstresultat undergraver fagforeningernes organiserede styrke — hvorfor betale til en fagforening, som ikke kan

Nedskæringerne betyder færre arbejdspladser — og det rammer især kvinderne.

brages til at forsvare sine medlemmer?

- Suspenderingen af dyrtiden slå en kile ind mellem de arbejdere, der kan forhandle løn i overenskomstperioden og de der er afskåret herfra i følge de indgåede aftaler.

På den måde giver Schlüter sit eget lille bidrag til, at den borgerlige kriseløsnings barbari kan blive en realitet på internationalt plan.

42. Ikke alene arbejderklassen bliver ramt af den borgerlige regerings offensiv. Det gælder også grupper som traditionelt tilhører de borgerlige partiers vælgerbasis funktionærer og små selvstændige erhvervsdrivende indenfor landbrug, fiskeri, håndværk og mindre industri, samt detailhandel og service.

- mange funktionærer rammes bl.a. af den kraftige pensionsbeskatning. De rammes også af arbejdsløshed som resultat af virksomhedslukninger og nedskæringerne på de offentlige budgetter. Og de der i ikke fyres, får en hårdere arbejdsbyrde.

- mange selvstændige erhvervsdrivende rammes også hårdt som resultat af den faldende købekraft i befolkningen, de kommunale nedskæringer osv. Også de borgerlige aftaler med EF har gennemgående været til skade for disse erhverv i Danmark.

Derfor ligger der en vigtig udfordring og en stor mulighed for arbejderbevægelsen og de revolutionære i at vinde disse grupper for arbejderklassens løsning på krisen. Vi må sikre dem som en allieret for arbejderklassen og på den måde undergrave de borgerlige partiers masseopbakning.

43. I løbet af sit første år ved magten er det lykkedes den borgerlige regering at påføre arbejderbefolkningen en række alvorlige nederlag. Men de vil ikke stoppe med det. I den kommende periode vil de forsøge at gennemføre nye angreb for at svække arbejderbefolkningen:

- omfattende sociale nedskæringer, ikke mindst gennemført via kommunerne.

- angreb påresterende 'gratis-

ydelser' i form af f.eks afgifter på lægebesøg, afgifter på anvendelse af biblioteker m.v.

- nye 'privatiseringsinitiativer', f.eks. omkring de kommunale bygge- og anlægs-sektorer, sundhedssektoren, daginstitutionsektoren og ældreomsorgen, transportvæsenet og post- og telegrafvæsenet. Dertil kommer så 'privatisering' af fjernsynet i form af et reklamestyret TV2.

- yderligere angreb på arbejdsløshedsunderstøttelsen og indførelse af et forsikrings-princip på dette område. I forbindelse hermed skal akaseme adskilles fra fagforeningerne for ad den vej at påbegynde en nedbrydning af enhedsfagbevægelsen og dens organiserede styrke.

- angreb på arbejdsmiljøloven med det formål at 'forbedre virksomhedernes konkurrence-evne'.

- beslutning om indførelse af akraft i Danmark.

- særlige angreb på kvinderne, f.eks i form af betaling for abortindgreb.

- særlige angreb på indvandrearbejderne, bl.a i form af en yderligere underminering af deres rettigheder.

- øgede bevillinger af skatte-kroner til mere politi og mere efterretningstjeneste og mere militært isenkram.

- yderligere angreb på de demokratiske rettigheder i form af øgede muligheder for varetægtsfængsling, øgede muligheder for husundersøgelser o.l.

44. Disse angreb vil ikke blive gennemført uden voldsomme konfrontationer. Nok er arbejderklassen blevet påført nogle alvorlige nederlag primært på det økonomiske område, men den er på ingen måde slået og besidder endnu kraften til at slå igen. Derfor vil vi i den kommende periode komme til at opleve endnu større kampe mod de borgerlige, end vi allerede har oplevet.

I forbindelse med det positive, at en række grupper udenfor den organiserede arbejderbevægelse allerede er gået til kamp mod regeringens politik:

- studenterne har for første

gang i mange år mobiliseret sig selv til kamp mod nedskæringerne på Roskilde Universitets-center. De lagde så meget pres på Socialdemokratiet og de radikale, at Haarder ikke kunne gennemføre sin slagting af det humanistiske område.

— gymnasieeleverne har demonstreret og besat skoler i protest mod nedskæringerne og hævning af klassekvotienten. Også her lykkedes det at presse S og R til at gå imod Haarder.

— dele af ungdommen har aktioneret med tag-selv aktioner og husbesættelser mod den håbløse boligsituation og nedskæringen af bistandshjælpen. I København har

de opnået at få et ungdomshus stillet til rådighed af kommunen.

- forældre til børn i daginstitutioner og skoler har organiseret underskriftindsamlinger og betalingsboycot i protest mod skolesammenlægninger og stigende institutionspriser.

- fredsbevægelsen har udviklet sine mobiliseringer og har tvunget S og R til at gå imod NATOs oprustningsinitiativer.

Derfor kan kun de, der vil give op på forhånd hævde, at det ikke er muligt at skabe en samlet, mægtig massebevægelse som kan slå de borgerliges angreb tilbage og vælte den reaktionære Schlüter-regering!

Tag selv-aktion på hovedbanegårdens restaurant

Kampen mod de borgerlige og de revolutionæres hovedopgaver

45. Schlüter-regeringen skal fjernes. Det er der bred enighed om i arbejderklassen. Og siden den kom til magten har store dele af arbejderklassen, andre lønmodtagergrupper og ungdommen vist at de vil kæmpe for at vælte regeringen, hvis det ser ud til at kunne lykkes.

Derfor er det de revolutionæres første opgave at bidrage til at opbygge den stærkest mulige mobilisering under det enkle og klare krav: NED MED DEN BORGERLIGE REGERING!

De revolutionære må gå sammen med hvem som helst, hvor som helst og hvornår som helst om at fremme opbakningen og mobiliseringen bag dette krav.

Samtidig kræver vi af *alle partier og organisationer som taler i arbejderernes navn*, at de slutter op om dette krav og *gør en indsats for at få det gennemført*.

Det betyder konkret:

a) på det parlamentariske plan udnyttes enhver mulighed for at bringe regeringen i mindretal og tvinge den til at træffe de parlamentariske konklusioner på at være bragt i mindretal.

b) på det udenomsparlamentariske plan ydes aktiv støtte til enhver strejke der er vendt mod en eller flere dele af Schlüters politik. Og gå ind i opbygningen af en politisk generalstrejke for at vælte regeringen.

Al videre fremgang for arbejderne starter fra at det lykkes at vælte den borgerlige regering.

46. Når arbejderklassen idag aktionerer mod Schlüter formulerer de spontant kravet om, at Socialdemokratiet skal tage regeringsmagten og samarbejde 'til venstre' i stedet for med de borgerlige.

De revolutionære må 100% slutte op bag dette krav. Vi må gøre alt for at udbrede og styrke kampen for kravet om at *arbejderpartierne*

bryder ethvert samarbejde med de borgerlige og etablerer en arbejderregering som bygger på arbejderpartierne.

Samtidig kræver vi af *alle partier og organisationer som taler i arbejderernes navn* at de bryder med de borgerlige og går ind i kampen for en arbejderregering.

47. Hvilke af de arbejderpartier som er i folketinget (S, SF og VS) der skal indgå i en sådan arbejderregering og hvor mange ministerposter de forskellige skal have er et rent taktiske og konkret spørgsmål som må afgøres ud fra den helt aktuelle situation (styrkeforholdet mellem partierne, arbejderernes forventninger m.v.). Det afgørende er at vi kræver at *alle arbejderpartier skal støtte etableringen af en sådan regering* og, at en sådan regering, uanset hvilket/hvilke parti/ partier som indgår i den, skal bygge på (samarbejde med) *alle arbejderpartier i Folketinget*.

48. Som revolutionære ved vi, at en sådan regering af de reformistiske arbejderpartier ikke i sig selv vil være nogen holdbar løsning. Der er tre muligheder: regeringen kan blive væltet af borgerskabet den kan gå til højre og føre borgerlig politik, eller den kan gå til venstre og begynde at bryde med de rent parlamentariske løsninger og støtte sig på arbejderklassens organiserede styrker udenfor Folketinget i et opgør med kapitalismen. Det har ingen mening at begynde at lave sandsynlighedsberegninger på hvilken af de tre muligheder der vil blive en realitet, da dette vil afgøres af styrkeforholdet mellem klasserne og andre forhold som ikke kan forudsiges.

Men det afgørende ved kravet om en arbejderregering er, at det med udgangspunkt i de forventninger som er i brede dele af

arbejderbefolkningen sætter fingeren direkte på de reformistiske leders mest ømme punkt: Deres afhængighed af borgerskabet og deres totale uvilje mod at løsrive sig fra borgerskabet, stoppe samarbejdet med de borgerlige og tage magten (selv om noget så begrænset som at overtage ministertabureterne i den borgerlige stat) i deres hænder.

Er man i tvivl kan man blot se på socialdemokratiets krumspring i Schlüter-regeringens første år for at undgå at overtage regeringsmagten og deres afvisning af et samarbejde med de øvrige arbejderpartier. Kravet om en arbejderregering er et middel til at nedbryde illusionerne om de reformistiske ledere - afsløre dem i forhold til massernes forventninger - og samtidig mobilisere bredest mulige dele af arbejderbefolkningen for et brud med de borgerlige og for arbejderbefolkningens egne klassekrav.

49. Samtidig med at de revolutionære går helhjertet ind i kampen for at vælte Schlüter-regeringen og i kampen for at arbejderpartierne bryder med de borgerlige og . etablerer en arbejderregering må de revolutionære også gå helhjertet ind i kampen for at opbygge *udenomsparlamentariske* enhedsaktioner og enhedsfronter omkring arbejderbefolkningens mest brændende krav. Det er gennem disse udenomsparlamentariske enhedsaktiviteter de bedste muligheder ligger for at tvinge regeringen til at gå af, det er gennem disse at mulighederne ligger for at tvinge arbejderpartierne til at etablere en arbejderregering og det er gennem disse, at muligheden ligger for at ændre styrkeforholdet til arbejdernes fordel.

Sådanne enhedsaktiviteter kan antage forskellige former, men i den aktuelle situation er de to væsentligste:

50. *Opbygning af enhedsfrontsaktiviteter omkring enkelte krav eller spørgsmål:*

Som et resultat af angrebene på arbejderbefolkningen er der på forskellige områder udviklet enhedsfrontsaktiviteter som samler brede

dele af arbejderbefolkningen i en bevægelse omkring enkelte spørgsmål. I den forløbne periode er de mest markante eksempler enhedsaktiviteterne mod opstilling af de 572 atomraketter i Vesteuropa og enhedsaktiviteterne for at få den nye dagpengelovgivning taget af bordet. Også i den kommende periode vil sådanne enhedsaktiviteter udvikle sig f.eks. om et nej til de kommunale nedskæringer; for fjernelse af karensgagen, og imod nye angreb på arbejdsløshedsunderstøttelsen.

I deres dynamik er disse bevægelser objektivt rettet mod den borgerlige regering og for en regering som varetager arbejderbefolkningens interesser. Derfor er det de revolutionæres opgave at deltage i disse enhedsinitiativer og bidrage til at give dem den fornødne styrke til at tvinge deres krav igennem. I den proces skal de revolutionære undgå at tvinge enhedsaktiviteterne ud over det - ofte begrænsede grundlag - der er masseopbakning bag.

Som eksempel kan der tages, at det at 100.000 mennesker demonstrerer mod opstilling af de 572 atomraketter er 100 gang mere værd end at 1000 mennesker demonstrerer mod *såvel* de 572 som mod NATO i almindelighed.

Nå vi går ind i og opbygger enhedsaktiviteter i den kommende periode gør vi det ud fra en forståelse af den *objektive dynamik* i den kamp der rejses og ikke ud fra en analyse af om det ville være rigtigt at tilføje det ene eller det andet krav til grundlaget. Den kommende periode vil vise at sådanne enhedsaktiviteter omkring enkelte krav meget let kan komme til at koste den borgerlige regering livet,

51. *Opbygning af enhedsfrontaktiviteter omkring et program som indeholder flere krav og spørgsmål:* Netop på grund af den samlede karakter af den borgerlige regerings angreb er der en øget tendens i arbejderbevægelsen til at opstille en alternativ platform til Schlüter som

Fredsbevægelsen er et godt eksempel på enhedsaktiviteter.

ikke bare koncentrerer sig om et krav/spørgsmål, men om en række. Eksempler på dette er f.eks. havnearbejdernes forslag til SID-kongressen, diskussionerne på Dansk Arbejderkonference i Ålborg, platformen for lærerne i Næstved, samt utallige udtalelser fra fagforeningsgeneralforsamlinger og andre faglige forsamlinger.

Selvfølgelig er der forskel fra gang til gang, men alligevel er der en række centrale krav som går igen:

- Schlüter må vættes og alle hans sorte forringelser fjernes (karensdag, dagpengeregler osv.).
- Der må gennemføres en dyrtidsregulering som giver reel dækning for dyrtiden.
- 35-timers arbejdsuge med fuld lønkomensation.
- Beskæftigelsesplan med offentlig produktion i stedet for arbejdsgivertilskud.
- Husleje-stop - 40.000 boliger om året.
- En skattereform som lader de rige betale.
- Stop for danske bevillinger til NATOs atomoprustning, specielt de 572 nye atomraketter i Vesteuropa.

De revolutionære må anse denne udvikling for positiv og gå aktivt ind i forsøget på at formulere en samlet platform *som kan vinde bred opbakning i arbejderbefolkningen*.

Men samtidig må vi gøre opmærksom på at værdien af en sådan platform har en begrænset betydning så længe den bare er ord på et stykke papir. Den får først sin virkelige værdi i det øjeblik den gøres til genstand for aktivitet og masseaktioner.

Derfor må de revolutionære arbejde for, at sådanne platforme gøres til genstand for:

- demonstrationer, møder, strejker, underskriftindsamlinger og alle andre mulige og umulige aktiviteter.
- opbygning af en folkebevægelse mod Schlüter som inddrager fagforeninger, arbejderpartier, folkelige organisationer i bred almindelighed og lokale anti-Schlüter-organiseringer.
- krav til arbejderpartierne om at de forpligter sig til at kæmpe og gennemfører platformen (f.eks. som

betingelse for økonomisk støtte fra fagforeninger) og at de på baggrund af platformen gennemfører fælles valgkampagner med fuld tendensfrihed til at udtale sig om alle spørgsmål som ligger ud over platformen.

Også i denne sammenhæng er det vigtigt at de revolutionære ikke forsøger at drive det politiske grundlag længere end masseopbak-

ningen kan bære, men i stedet ser på den dynamik som en reel kamp om et begrænset grundlag kan igangsætte.

52. Ud fra en forståelse af, at 'et skridts virkelig bevægelse er mere værd end dusinvis af programmer' vil de revolutionære aldrig stille sig ultimativt til arbejderbefolkningens kampe, uanset hvor begrænsede de i første omgang er. Mange slag skal kæmpes, mange erfaringer skal indhøstes og mange illusioner om de reformistiske ledere og reformistiske løsninger skal briste før arbejderbefolkningens flertal vil slutte op om konsekvente revolutionære løsninger. Derfor er det de revolutionæres opgave på hvert stadie i kampen at finde veje til at udvikle hele klassens forståelse for det næste skridt i kampen. Derfor er det nødvendigt at de revolutionære, samtidig med, at de selv utrætteligt fremfører hele linjen og forklare og illustrere hvert enkelt

element, er i stand til at tage initiativer til enhedsaktion som udvikler klassens kamp ud fra det faktiske niveau den befinder sig på

Alternativet til dette vil enten være at forsumpe i den daglige kamp og miste perspektivet, eller at reducere sig til en støjende plakatsøjle uden indflydelse på klassens faktiske kamp og dermed heller ikke på dens udvikling.

53. I forlængelse heraf må de revolutionære fremlægge og agitere for en række *overgangskrav* som med udgangspunkt i den aktuelle situation kan forbinde arbejderklassens kamp for umiddelbare sociale, økonomiske og demokratiske krav med en kamp om magten i samfundet.

I den kommende periode - især i forbindelse med fyringer, virksomhedslukninger og kapitalisternes trusler om sabotage vil nogle af de væsentligste krav som de revolutionære skal forsøge at vinde opbakning omkring være:

- Nationalisering af enkelte virksomheder (F.eks. Helsingør Værft), nationalisering af bestemte

firmaer (f.eks. Lauritzen-koncernen), og nationalisering af sundsvigtige nøglesektorer (Nordsøenergien og penge-væsenet).

- Befolkningens ret til indsigt i anliggender som berører samfundet, f.eks. Åbning af regnskabsbøgerne, afskaffelse af forretnings-hemmigheden, afskaffelse af det hemmelige diplomati og offentliggørelse af alle aftaler med fremmede magter (NATO og EF f.eks.).

- Arbejderkontrol med virksomhedeme.

54. På samme måde som de revolutionære må agitere for overgangskrav, på samme måde må de agitere for bestemte kampmetoder som kan styrke arbejderklassen og pege frem mod en magtovertagelse. Ud over de allerede anvendte kampmetoder (først og fremmest strejker og demonstrationer) må de revolutionære i den kommende periode agitere for *fabriksbesættelser* (bl.a. til at imødegå fyringer), *masseblokader* (imod politi-overfald og skruetrækkere) og *generalstrejke* (bl.a. til at vælte den borgerlige regering).

Blokader mod politi-overfald er allerede højt aktuelle.

55. De faglige organisationer er af afgørende betydning for forsvaret mod de borgerliges angreb, og de vil også være af afgørende betydning for en offensiv kamp for at løse krisen til arbejderbefolkningens fordel. I Danmark er en slagkraftig enhedsfront mod de borgerlige, for arbejderpolitik og for en arbejderregering utænkelig hvis den ikke kommer til at bygge på de faglige organisationer.

Men mulighederne for at anvende fagforeningerne begrænses af det faglige byråkrati, der sidder på ledelsen af fagbevægelsen som en dødvagt. For at fastholde sine privilegier og sit classesamarbejde med arbejdsgiverne er byråkratiet godt i gang med at svække og ødelægge fagbevægelsen.

Udtil sker det i form af en endeløs række af indrømmelser til arbejdsgiverne og de borgerlige. Akcepten af Schlüter-overenskomsten er blot et af de senere eksempler. Indtil sker det gennem ødelæggelse af demokratiet og angreb på kampvillige eller oppositionelle arbejdergrupper.

Derfor er en af de mest afgørende opgaver idag at gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

56. Denne opgave indeholder forskellige elementer:

- arbejde for at styrke fagbevægelsens organisatorisk, bl.a. ved at tilknytte de mange unge som står uden arbejde.

- arbejde for at styrke fagbevægelsens uafhængighed af statsmagten (forligsmandsregler, arbejdsret m.m.) og kæmpe mod alle borgerlige forsøg på at underminere fagbevægelsens rettigheder og styrke, (f.eks. a-kassernes totale adskillelse fra fagbevægelsen).

- arbejde for at demokratisere fagbevægelsen med det formål at fremme medlemmernes aktivitet og indflydelse på deres egne organisationer.

- arbejde for at fagbevægelsen tager alle sociale, økonomiske og politiske spørgsmål op som vedrører medlemmene.

- arbejde for at fagbevægelsen opgiver classesamarbejdet og i stedet anvender en klassekampslinje med det formål at vælte Schlüter,

tvunge arbejderpartierne til at etablere en arbejderregering og få gennemført en politik i arbejderbefolkningens interesse.

Da en effektiv kamp for disse forholdsregler står i modsætning til de byråkratiske faglige lederes særinteresser må de revolutionære arbejde for opbygning af oppositioner indenfor fagforeningerne som kæmper for at få disse forholdsregler — eller dele heraf — gjort til fagbevægelsens officielle linje.

57. Sådanne oppositioner skal være virkelige massebevægelser. De må ikke blive til små klubber for revolutionære meningsfæller. Derfor skal de altid have et konkret udgangspunkt, hvor der kan skabes en virkelig opbakning fra en væsentlig del af medlemmerne i den pågældende klub, fagforening eller forbund.

Derfor vil grundlaget for oppositioner også idag være forskelligt fra sted til sted. Op til LO-kongressen i november kan de revolutionære alliere sig med Hardy Hansen mod Metalledelsens forslag om en SK-regering. Men op til SiD's kongres må de revolutionære alliere sig med de kræfter som er imod Hardy Hansen-ledelsens modstand mod en effektiv kamp for arbejdernes interesser, som vi bl.a. så det ved havnekonflikten og i forbindelse med overenskomstfornyelsen.

58. Vi fremfører overgangskrav for at føre den aktuelle forsvarskamp fremad mod en kamp om magten. Vi peger på aktionsformer, som arbejderbefolkningen må tage i anvendelse for at opnå resultater i kampen mod krisen og den borgerlige politik.

Samtidig vil vi propagandere for en samlet revolutionær socialistisk politik mod krisen, eller med andre ord for et program for en revolutionær arbejderregering. Dermed vil vi vise, hvor den aktuelle kamp skal gå henad.

Med opstillingen af et socialistisk program mod krisen skal vi give et svar på de mangfoldige problemer, som den kapitalistiske krise har påført arbejderbefolkningen og samfundet som helhed. Vi skal bevæbne aktive arbejdere og andre, som

vil organisere kampen mod krisepolitikken, politisk: Overfor de borgerlige, som ikke blot vil skære lidt velfærdsgoder væk, men vil gennemføre en drastisk offensiv mod alle dele af arbejderbefolkningen for at løse krisen til borgerskabets fordel; mod de reformistiske, byråkratiske ledere i arbejderbevægelsen, som faldbyder halve, illusoriske kriseløsninger - med en borgerlig krisepolitik, som er lidt mildere end den, de borgerlige fremlægger på samme tid; overfor byråkratierne i arbejderstaterne, hvor de udøver deres magt i arbejderklassens og socialismens navn, men hvor arbejderklassen ikke regerer, men tværtimod bliver undertrykt af de byråkratiske magthavere.

Der er to afgørende kendetegn ved et sådant socialistisk program mod krisen:

- Arbejdermagt. Arbejderklassens magt bliver sat i stedet for den borgerlige magt, som bliver brugt til at forsvare det kriseramte kapitalistiske system og dermed uddybe krisetilstanden og den sociale elendighed. Arbejderklassens magt skal bruges til at fratage borgerskabet den politiske magt. Den skal bruges til at begynde at overvinde krisens virkninger og indrette samfundet efter arbejderbefolkningens og det store befolkningsflertals interesser.

- Proletarisk internationalisme. Det socialistiske program er ikke begrænset til nationale forhold — det står ikke i modsætning til virkeligheden, hvor krisen og klassekampen er international. Den danske arbejderklasses politiske styrke og magt skal bruges til at styrke arbejderklassens internationale aktionsenhed og fremme kampen for socialisme på verdensplan, den eneste reelle løsning på den internationale kapitalistiske krise.

Formålet med de program-punkter, vi opstiller, er ikke at angive et bestemt skema eller tidsforløb, hvorefter arbejderklassen vil overtage magten og løse krisen. Derimod er det afgørende at påpege nødvendigheden af, at arbejderklassen tilkæmper sig den politiske magt og går igang med at løse krisen med de initiativer, som er indeholdt i det socialistiske program mod krisen. Hovedpunkter i dette program er

følgende:

59. Nationalisering af banker, sparekasser, forsikringsselskaber og investeringsfonde. Det skal ske for at dæmme op for den spekulation og økonomiske sabotage, som kendetegner det kapitalistiske system. Den statsbank, som bliver resultatet af nationaliseringerne, vil gøre det muligt at styre investeringerne i hele erhvervslivet, både hvad angår industri, landbrug, fiskeri, håndværk og handel. Samtidig vil statsgælden blive bragt under kontrol, netop fordi størstedelen af statsgældsbeviserne og statsobligationerne ligger i banker, sparekasser, forsikringsselskaber og investeringsfonde. De store investeringsfonde og aktieposter skal eksproprieres, hvorefter regeringen kan anvende disse midler til igangsættelse af offentlig produktion.

60. Nationalisering af nøglesektorer inden for produktion, handel og energi.

Det gælder f.eks. for rederier, værfter, stålvalseværket, hele energisektoren, såvel som for andre store og vigtige virksomheder.

Kravet om nationalisering af f.eks. et værft vil ofte skulle følges op af krav om nationalisering af den koncern, der ejer den pågældende virksomhed. Det er f.eks. tilfældet med Helsingør Værft, som gennem mange år er blevet systematisk udsuget af Lauritzen-koncernen. Denne koncern har til gengæld et stort overskud og milliardbeløb liggende i investeringsfonde. Disse midler må eksproprieres og anvendes til at sikre beskæftigelsen for arbejderbefolkningen i Helsingør og omegn. Ligeledes må hele værftsindustrien nationaliseres, så hele branchen kan underlægges en samlet samfundsmæssig planlægning. Det vil sige, at der kan træffes beslutninger om, hvordan værfternes arbejdskraft og samlede produktionskapacitet bedst kan anvendes til produktion af skibe og andet; i modsætning til nu, hvor værfterne gennemfører et kapløb for at undgå lukning.

Tilsvarende gælder for energisektoren, byggeriet og andre brancher.

A.P.Møllers olierettigheder skal også nationaliseres.

61. En offentlig beskæftigelsesplan. Kontrollen med kreditmidlerne og betydelige dele af produktionsapparatet vil betyde, at arbejderklassens organisationer i samarbejde med an-

dre grupper kan udarbejde en omfattende beskæftigelsesplan. Med udarbejdelsen af en sådan offentlig beskæftigelses- eller produktionsplan kan de til rådighed stående ressourcer bruges til at organisere en produktion, som befolkningen har behov for; den vil ikke være indrettet efter nogle kapitalisters stræben efter profit.

- Med en omfattende beskæftigelsesplan kan vi f.eks. organisere byggen af boliger til de mange, der ikke har en ordentlig bolig; sundhedsvæsenet kan forbedres, i stedet for at blive ramt af ødelæggende nedskæringer; det bliver muligt at skaffe pædagogisk forsvarlige daginstitutioner, til gavn for børnene og i høj grad også for kvinderne, som nu igen bliver presset ud af arbejdsmarkedet af krise og borgerlig nedskæringspolitik; uddannelsessystemet kan forbedres, så de titusinder af unge, som idag må forlade skolerne uden udsigt til uddannelse og arbejde, kan få en ordentlig uddannelse og arbejde i tilknytning til uddannelsen; vi kan organisere produktionen af transport-midler, værktøj, fødevarer og meget andet.

- En omfattende beskæftigelsesplan kan tage sigte på at forbedre arbejdsmiljøet og miljøet i det hele taget. Det skal bl.a. ske ved at udnytte de nyeste teknologier bevidst til at mindske forureningen, spare på energien og forberede overgang til nye produktionsmetoder, der effektivt tager hensyn til den økologiske balance, som menneskehedens eksistens afhænger af.

- Beskæftigelsesplanen vil sikre en betydelig nedsættelse af arbejdstiden og skaffe arbejde til alle.

- Beskæftigelsesplanen vil indebære en forbedring af levestandarden for det store flertal af befolkningen. Lønnen vil blive fuldstændig inflationssikret i modsætning til nu, hvor dyrtidsreguleringen først skamferes og derefter ophæves. Der vil blive ydet fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste ved sygdom, graviditet, omskoling eller overførsel til andet arbejde; pensionerne vil blive forhøjet, og der vil blive givet en uddannelsesstøtte, som er til at leve af.

- Arbejderkontrol med produk-

tionen er et afgørende instrument til at forsvare arbejdernes interesser og forhindre en skadelig udvikling af produktionen.

Det gælder idag, hvor arbejderkontrol med arbejdstempoet og arbejdets organisering er nødvendig for at forsvare beskæftigelsen; hvor arbejderkontrol med alle de stoffer, der anvendes på virksomhederne, er nødvendig for at forhindre sundhedsfarligt arbejde; eller hvor afskaffelse af forretningshemmeligheden og arbejderkontrol med regnskaber og finansielle transaktioner er nødvendige for at tage kampen op mod kapitalisternes spekulation med samfundsressourcer og arbejdspladser.

Det vil også gælde på nationaliserede virksomheder, hvor arbejderkontrollen skal sikre, at disse ikke blot bliver drevet som de kapitalistiske virksomheder, vi kender idag,

men tværtimod på en måde, som sikrer ordentlige arbejdsforhold og beskæftigelse i overensstemmelse med den samlede produktions- eller beskæftigelsesplan, som er udarbejdet.

62. Forbedringer af de små selvstændiges forhold. Små selvstændige indenfor landbrug, fiskeri, håndværk, service og detailhandel skal sikres en plads i forhold til den offentlige beskæftigelsesplan — ingen skal udsættes for nationalisering eller ekspropriation. Der skal gennemføres et umiddelbart stop for tvangsauktioner i deres erhverv, en total gældssanering skal organiseres, og statsbanken skal stille lavt forrentede lån til rådighed for investeringer inden for disse erhverv. Inden for fiskeriet skal gennemføres en rationel fastlæggelse af fiskekvoter og en planmæssig nedskæring af

Fiskerierhvervet skal inddrages i en offentlig beskæftigelsesplan.

fiskeflåden med omskoling af fiskerne betalt af staten, hvis det bliver nødvendigt.

63. Statsmonopol på udenrigshandel

I en situation, hvor arbejderklassen har eller er ved at få magt til at gennemføre en politik, som er skitseret her, vil kapitalisterne forsøge at svare igen med en omfattende kapitalflugt og økonomisk sabotage. Derfor bliver det nødvendigt at indføre statskontrol med al kapitaleksport og valutahandel.

Nationalisering af kreditinstitutioner og nøglesektorer indenfor produktion, handel og energi må ledsages af indførelse af et statsmonopol på udenrigshandelen. En sådan statslig styring af eksport og import er nødvendig for at sikre balance i varehandelen med udlandet og sikre, at udenrigshandelen fungerer i overensstemmelse med den beskæftigelses- og produktionsplan, der bliver iværksat.

64. Eliminering af udlandsgælden. Trods rationel produktionsplanlægning og statsmonopol på udenrigshandelen vil der stadig være den udlandsgæld, som er blevet ophobet. Imperialistiske regeringer og internationale storbanker vil forsøge at tvinge Danmark til at betale gælden. Den danske arbejderklasse og en revolutionær arbejderregering skal ikke anerkende nogen lorpligtelse for den gæld, som den ikke selv har ansvaret for. En del af gælden har kapitalistiske virksomheder stiftet. Hvad A.P. Møller og lignende har lånt i udlandet kan ikke komme den danske arbejderbefolkning ved. Og de amerikanske, vesttyske, schweiziske, japanske og andre storbanker, som staten skylder penge, har i tidens løb indkasseret kæmpeprofitter, og deres ejere er rigmænd, som ikke har noget rimeligt krav på de værdier, danske arbejdere skaber.

Men hvis en arbejderregering i den givne internationale situation har begrænset styrke over for disse kreditorer, så kan den blive tvunget til at tilbagebetale dele af gælden. I den situation kan vi alliere os med alle gældsramte lande i verden — fra Polen til Mexico - for at tvinge de

kapitalistiske banker til at indgå lempelige afbetalingsordninger og afskrivninger af gæld. Truslen om overhovedet ikke at få tilbagebetalt noget af gælden og truslen om et internationalt bankkrak er midler til at tvinge forhandlingerne igang.

65. En revolutionær udenrigspolitik.

I det lange løb vil et arbejderstyret Danmark kun kunne opretholdes og udvikles videre i socialistisk retning, hvis de ledende kapitalistiske magter omstyrtes, og arbejderklassen også overtager magten i disse lande, og hvis byråkratiet fjernes i de byråkratiserede arbejderstater. Et første skridt vil være et brud med de internationale kapitalistiske alliancer, EF og NATO. Kampen mod EF er en kamp mod EF-borgerskabets forsøg på at rette fælles angreb mod arbejderbefolkningens levestandard og beskæftigelse. Kampen mod NATO er en kamp mod den oprustning, som de førende imperialistiske magter retter mod befolkningen i den 3. verden og mod de lande, hvor kapitalismen er afskaffet.

Når imperialistiske regeringer forsøger sig med handelskrig eller direkte militære trusler, må en dansk arbejderregering appellere direkte til arbejderklassen i de pågældende lande om international solidaritet.

Omvendt må vi støtte enhver anti-imperialistisk befrielseskamp i den 3. verden, hvor den idag f.eks. udvikler sig i Nicaragua, El Salvador og Centralamerika som helhed. Vi må støtte enhver bevægelse af arbejdere, der kæmper mod borgerlige regimer i de imperialistiske lande. Vi må støtte kampen mod byråkratiet i de byråkratiserede arbejderstater, hvor den idag f.eks. udvikler sig med Solidarnosc' fortsatte kamp mod Jaruzelski-regimet i Polen.

Gennem en sådan proletarisk internationalisme kan en arbejderregering i et arbejderstyret Danmark på den bedste måde bidrage til sin egen overlevelse og til frigørelse og fremgang for arbejderbefolkningen i andre lande gennem udbredelsen af den socialistiske revolution frem til oprettelsen af Verdens Forenede Socialistiske Stater.

For en omgruppering på den revolutionære venstrefløj

66. I forbindelse med den fortsatte uddybning af den kapitalistiske krise og hårdere kampe mellem arbejderklassen og borgerskabet vil der opstå store uenigheder i såvel Socialdemokratiet som i SF og DKP. Det vil give anledning til splittelser, hvor dele af disse partiers medlemmer kan vindes for en revolutionær socialistisk politik og indgå i opbygningen af et revolutionært parti. Udviklingen af et sådant revolutionært parti med massebasis og virkelig indflydelse på klassekampen er en vigtig forudsætning for, at arbejderklassen kan vinde de afgørende kampe mod borgerskabet og overtage magten i samfundet.

67. Men de umiddelbare muligheder for at styrke opbygningen af et revolutionært parti gennem sammenlutninger ligger idag et andet sted.

68. Siden 1968 er der i Danmark udviklet forskellige politiske strømninger, som tenderer til at bevæge sig i revolutionær retning.

I en del år har disse kræfter været meget spredte, men efter en periode hvor en stor del af de revolutionære forsøgte at opbygge selvstændige organisationer uden for VS, har de seneste års udvikling samlet de fleste af dem i VS.

Efter KF's genindtræden i VS og KAMl's opløsning er SAP det eneste alternativ for de revolutionære uden for VS.

69. Socialistisk Arbejderparti er en del af et revolutionært internationalt parti: 4. Internationale, som idag arbejder for at opbygge revolutionære partier i alle dele af verden. SAP bygger på et revolutionært program for socialismen, som opsummerer arbejderbevægelsens historiske erfaringer på internationalt plan. SAP fungerer efter leninistiske normer - den demokratiske centralisme hvor beslutnin-

gerne om partiets politiske linje træffes efter organiserede diskussioner i hele partiet - hvor mindretal har ret til at danne tendenser og fraktioner og som sådan udarbejder mod-forslag til diskussionen i hele partiet. Alle trufne beslutninger skal føres ud i livet af alle medlemmer, så den kan udføres med størst mulig effekt og anvendes til at opsamle erfaringer forud for nye diskussioner og beslutninger.

70. SAP er imidlertid stadig et lille parti og er heller ikke fuldt udviklet med hensyn til en politisk linje, der tager højde for alle forhold i klassekampen - bl.a. på grund af partiets begrænsede erfaringsgrundlag. SAP forventer derfor ikke, at opbygningen af det revolutionære parti bare sker ved at flere og flere melder sig ind i partiet.

Men SAP opfatter sig som det bedste udgangspunkt idag, for organiseringen af de revolutionære kræfter i Danmark. Derimod forkaster SAP det nuværende VS som udgangspunkt for at opbygge et revolutionært parti fordi det er en papirorganisation, hvor der ikke er noget klart program og hvor dele af medlemmerne overhovedet ikke ønsker at opbygge et revolutionært parti.

71. Indenfor VS foregår en mod-sætningsfyldt proces:

En del af VS udvikler sig i retning af et parti af SF-typen, med klare venstre-reformistiske træk. F.eks. ved at gøre beskatningen af lønmodtagernes opsparing til hjørnestenen i en "alternativ økonomisk politik", en afstandtagen fra nødvendigheden af et revolutionært magtoppgør og en smadring af den borgerlige stat og det borgerlige parlamentariske demokrati til fordel for proletariats diktatur baseret på et råds-demokrati.

Samtidig bekæmper en anden

del af partiet driften mod højre, udviser forståelse for nødvendigheden af et revolutionært kadreparti og det revolutionære magtopgør og begynder at rejse diskussioner om nødvendigheden af en enhedsfront med reformistiske arbejdere og arbejderpartier.

72. De umiddelbare muligheder for at styrke opbygningen af et revolutionært parti i Danmark ligger derfor i et udvidet samarbejde og en diskussion mellem SAP, de revolutionære dele af VS og andre revolutionære udenfor SAP og VS. Dette samarbejde og disse diskussioner må ske på grundlag af enighed om følgende hovedpunkter:

a) Tilslutning til, at det er arbejderklassens mobilisering til kamp, som skaber resultater, og ikke parlamentariske manøvrer og isolerede aftaler mellem arbejderpartienes top-ledelser.

b) Afvisning af reformistiske illusioner. Kun en socialistisk revolution kan løse arbejderbefolkningens problemer.

c) Tilslutning til nødvendigheden af, at nedbryde den borgerlige stat og opbygge arbejderklassens egen statsmagt baseret på demokratisk

valgte og suveræne råd.

d) Tilslutning til den leninistiske parti-opfattelse, som indebærer opbygning af et revolutionært kadreparti baseret på den demokratiske centralisme.

e) Forståelse for den internationale karakter af arbejdernes interesser og kamp.

f) Tilslutning til, at de demokratiske og nationale krav i den 3. verden kun kan opfyldes gennem socialistiske revolutioner.

g) Anerkendelse af nødvendigheden af at prioritere solidariteten med de undertrykte befolkninger i Sovjet, Østeuropa m.v. med henblik på arbejderbefolkningens totale overtagelse af den politiske magt. En solidaritet, som må gives uden forbindelse og i uforsonlig kamp med de imperialistiske regerings forsøg på at genoprette privatkapitalistiske forhold i disse lande.

h) En ubetinget tilslutning til, at den centrale opgave for den danske arbejderklasse i kampen for freden er at afkruste vores eget borgerskab.

73. På baggrund af enighed om ovenstående punkter er nogle af de vigtigste diskussionsemner for de revolutionære: taktikken i fagforeningsarbejdet, enhedsfronten, regeringsspørgsmålet og de østeuropæiske samfunds klassenatur og karakter i det hele taget.

74. For SAP vil det også være påtrængende at gennemføre diskussioner om opbygningen af en revolutionær internationale - som ikke blot Trotskij, men også Marx, Engels og Lenin satte i centrum for deres politiske arbejde - og dermed opbygningen af den eneste eksisterende internationale idag: 4. Internationale.

75. Afgørende er det, at disse diskussioner udvikles på grundlag af et reelt og praktisk politisk samarbejde. Kun derved kan der nå frem til en bæredygtig sammenslutning mellem de revolutionære kræfter i Danmark i Det vil i så fald være det vigtigste i skridt, der på kort sigt kan tages for i at opbygge det revolutionære parti, som der bliver mere og mere brug for!

Socialistisk Arbejderparti (SAP), som er dansk sektion af 4. Internationale, og Revolutionære Socialister (RS), som har været en tendens i Venstresocialisterne (VS), beslutter at gå sammen i en fælles organisation. Formålet er at arbejde i fællesskab for at opbygge det revolutionære, marxistiske parti, som skal opbygges for at sikre arbejderklassen sejr i kampen mod kapitalismen og for socialisme.

Der er tale om en sammenslutning mellem to revolutionære organisationer. Der er også tale om en genforening af to grupper af revolutionære marxister (eller trotskister). En del af SAP's og RS's medlemmer har været medlemmer af den tidligere danske sektion af 4. Internationale, Revolutionære Socialister. Udover at arbejde med egne publikationer, med og aktiviteter fungerede sektionen tillige som tendens i VS. I denne periode lykkedes det at vinde VS's ungdomsorganisation, Socialistisk Ungdomsforbund (SUF), for de trotskistiske ideer. I 1970 blev SUF tilsluttet 4. Internationale, og derefter kom 4. Internationales danske sektion til at bestå af SUF og det meste af RS. Der var en splittelse af de trotskistiske kræfter i og med, at SUF brød med VS, mens et mindretal af RS'ere forblev i VS for at søge at vinde "hele VS eller væsentlige dele heraf for 4. Internationale".

SUF påbegyndte opbygningen af et selvstændigt revolutionært parti, senere under navnet Revolutionære Socialisters Forbund og fra maj 1980 som Socialistisk Arbejderparti.

I perioden, hvor de to organisationer har været adskilte, har de udviklet sig i positiv og nogenlunde ens retning.

SAP har udviklet og trænet sine medlemmer, har opbygget et relativt velfungerende partiapparat, en ugeavis og begyndelsen til en ny ungdomsorganisation, Socialistisk Ungdomsforbund. SAP har trænet sine medlemmer i massearbejde og masseagitator, også gennem deltagelse i valg, og har i det hele taget vundet vigtige erfaringer for opbygningen af det revolutionære parti.

RS har ud fra en anden synsvinkel vundet tilsvarende erfaringer med partiopbygning og selvstændig deltagelse i massearbejde: RS har bl.a. opnået erfaringer om kvindebevægelsen, om samarbejde med andre revolutionære og om enhedsfronts-taktikken, og har vundet nye trænete medlemmer.

Den økonomiske, sociale og politiske krises skærpelse, det voksende sammenbrud for "Det nye Venstre", VS's fortsatte krise - og nødvendigheden af klare svar på de spørgsmål, som krisen og klasselampen nu rejser, og det stadigt voksende behov

for et revolutionært parti, som kan formulere disse svar, har fort til, at de to organisationer har besluttet sig til - igen at gå sammen. Efter VS's 12. kongres i maj 1982 brød RS med VS og indledte en sammenslutnings-proces mod SAP. (Se RS's erklæring om bruddet med VS, "Klassekampens skærpelse, krisen i VS og revolutionære marxisters opgaver", Socialistisk Information nr. 3, .1. årgang). Denne proces har fundet sted på basis af organisationernes fælles revolutionære marxistiske program.

Denne genforening og sammenslutning af de revolutionære marxistiske kræfter bliver nu gennemført. Den fælles organisation kommer til at være navnet "Socialistisk Arbejderparti -dansk sektion af 4. Internationale". Grundlaget for sammenslutningen opsummeres i følgende erklæring:

Arbejderstyre og socialisme

1. Det er på høje tid, at imperialismen og det kapitalistiske system bliver afskaffet og erstattet af arbejderstyre og socialisme.

Den kapitalistiske krise udsætter for hver dag hele verdens arbejderbefolkning for grovere plager og større trusler. Den økonomiske krise uddybes til stadighed, og massearbejdsløsheden omfatter snesevis af millioner af mennesker. Under den fortsatte jagt efter profit forøges truslerne om miljø-odelæggelse drastisk. En stor del af verdens befolkning, især i de hel- og halvkoloniale lande, bliver holdt nede i fattigdom og sult. Samtidig bliver vældige ressourcer anvendt på at gennemføre en militær-oprustning. Den skal tjene til at værne det borgerlige herredømme og det kapitalistiske system mod arbejderbefolkningens forsøg på at omstyrte dette rådne system. Truslen fra atomoprustningen er en trussel om udslettelse af menneskeheden fra jordens overflade. Samtidig bliver andre dele af våbenarsenalet faktisk brugt til at føre krig mod de arbejdere og fattigbønder, som forsøger at frigøre sig fra undertrykkelsen og udbytningen, i El Salvador, Guatemala, Libanon, Nord-Irland og mange andre steder. I forskellige dele af verden er mangfoldige borgerlige diktaturer blevet installeret for at holde arbejderbefolkningen nede.

Får kapitalismen og imperialismen lov til at overleve, får borgerskabet held til at gå meget videre med dets kriseløsning, så bliver arbejderbefolkningen udsat for et gennemført brutalt og barbarisk styre.

2. Alternativet til den borgerlige kriseløsning, til barbariet, er arbejderklassens magtovertagelse og socialisme.

Skal atomoprustning og krige, undertrykkelse og udbytning afskaffes, så er det nødvendigt at afskaffe krigsmagerne og udbytterne — de kapitalistiske magthavere. Så er det nødvendigt,

at arbejderklassen i hvert enkelt land gennemfører socialistiske revolutioner og tager magten. Skal sult, fattigdom og massearbejdsløshed afskaffes, så er det nødvendigt, at produktionen og hele menneskenes behov for velstand, velfærd og udvikling, i stedet for at være indrettet efter profit. Så er det nødvendigt at gå fremad fra arbejdermagt i det enkelte land til opbygning af en socialistisk planøkonomi på verdensplan.

4. Internationale

3. Ledetråden i vores arbejde vil være opbygning af det revolutionære marxistiske parti i Danmark og den revolutionære, marxistiske Internationale, som har arbejdermagt og socialistisk planøkonomi som den centrale målsætning. Det vil sige, at parti et og Internationalen skal være bygget op omkring et revolutionært program, som går ind for arbejderklassens magtovertagelse og demokratiske styre i alle lande, i alle dele af verden -både i de imperialistiske lande, i de hel- og halv-koloniale lande og i de arbejderstater med en form for planøkonomi, hvor et lag af stalinistiske bureaukrater har tilrevet sig den politiske magt på bekostning af arbejderklassen. Et revolutionært program for gennemførelse af den socialistisk verdensrevolution.

Et sådant parti og en sådan Internationale vil konsekvent forsvare alle arbejderes og alle undertryktes interesser over for borgerskabet. Partiet og Internationalen vil i det enkelte land og på internationalt plan arbejde for at opbygge en arbejder-i-kampen overfor borgerskabet.

Derfor er vores indsats i Danmark indrettet efter der formål at opbygge den danske sektion af 4. Internationale, og derigennem opbygge et stærkt revolutionært parti. Vi fastholder tilslutningen til 4. Internationales grundlæggende program, som det er opsummeret i Overgangsprogrammet (Kapitalismens døds-kamp og 4. Internationales opgaver) og andre nøgle-dokumenter, og tilslutningen til 4. Internationales organisatoriske principper, som er udtrykt i 4. Internationales statutter. For Danmarks vedkommende tilslutter vi os Socialistisk Program for 80'erne. Klassekonfrontationer i Danmark

4. Også i Danmark er udviklingen præget af forværet krise, skærpede klasse modsætninger og mere omfattende klassekonfrontationer. I flere år har arbejderbefolkningen været ramt af massearbejdsløshed. De skrifende socialdemokratiske regeringer har foræret arbejdsgiverne tilskud og gennemført nedskæringer, hvilket kun har gjort ondt værre. Den nye borgerlige VCQM-regering er kørt videre i samme spor, blot i et mere opskruet tempo med indledningen af et frontal-angreb på reallønnen og den sociale sikkerhed. Den borgerlige regering forsøger energisk at

leve op til borgerskabets behov.

Som i alle de andre, konkurrerende kapitalistiske lande skal massearbejdsløshed bruges til at gennemtvinge et drastisk realløns-fald. Alle dele af arbejderklassen bliver ramt af angrebene, men samtidig udsættes bestemte dele af arbejderbefolkningen for særligt grove angreb eller trusler: kvinderne, de unge, de ældre, indvandrerne.

De borgerliges kriseløsning består ikke blot i lidt indkomstpolitik og nedskæringer. Den går over en nedbrydning af hele fagbevægelsens organiserede styrke og en tilsidesættelse af de tilkæmpede demokratiske rettigheder til et uindskrænket borgerligt herredømme, hvor arbejderklassens evne til at yde modstand mod arbejdsgiverne og den borgerlige stats angreb er udraderet.

5. Den borgerlige regerings angreb er blevet mødt med omfattende protester fra arbejderklassen og andre, som bliver ramt. Masse-strejker og masse-demonstrationer blev gennemført for at vælte regeringen. Vi kan forvente nye, omfattende mobiliseringer for at stoppe den borgerlige regering, ligesom vi kan forvente lokale kampe for lønforhøjelser, mod huslejerstigninger, mod forringelser på daginstitutionsområdet, osv osv.

6. Men regeringen blev ikke væltet i første omgang af en massiv generalstrejke. Den væsentligste kraft, som forhindrede en tilsidesættelse af de borgerlige og deres arbejderfjendske politik, var den socialdemokratiske ledelse.

Som regeringsparti har Socialdemokratiet lagt op til den grove borgerlige politik ved selv at gennemføre en nedskæringspolitik. De socialdemokratiske regeringer har bestandigt forsøgt at gennemføre et samarbejde med borgerlige partier om en borgerlig krisepolitik. Derefter har den socialdemokratiske ledelse overgivet regeringsmagten til VCQW.

De socialdemokratiske, bureaukratiske ledere i fagbevægelsen har gjort, hvad de kunne, for at afvæbne og afspore mobiliseringerne mod den borgerlige regering. De har talt imod regeringen, men de har saboteret kampen for at vælte den: ved først at advarer mod strejker mod regeringen, dernæst ved at lægge demonstrationer mod regeringen efter fyraften, og endelig ved at undlade at organisere flere aktioner mod regeringen. Dette ligger i forlængelse af det klassesamarbejde med arbejdsgiverne, som de socialdemokratiske, bureaukratiske ledere er flettet ind i. Når det

gælder overenskomsterne, er de præget af ydmyg forsonlighed over for arbejdsgiverne, de værner over deres egne pamperprivilegier, og de forsøger at splitte arbejderklassen op (f.eks. mellem faglært og ufaglært, mænd og kvinder, offentligt og privat ansatte) med Georg Poulsen og Metalilødsen som det sorteste eksempel.

ARBEJDERPOLITIK

7. Der eksisterer ikke idag en alternativ klassekamps-ledelse i fagbevægelsen, som kan sætte pamperne på porten. Den skal udvikles gennem arbejdet på de enkelte arbejdspladser med at styrke en kamp linje overfor arbejdsgiverne og de borgerlige regeringer, og ved at arbejde for at opbygge organiserede klassekamps-tendenser inden for fagbevægelsen. Målet er at omforme fagbevægelsen til en demokratisk, kæmpende fagbevægelse, som på alle områder forsvare arbejderne, især de dårligst stillede gruppers interesser uforsonligt over for arbejdsgiverne.

8. Over for de borgerlige kriseløsninger skal vi sætte en alternativ arbejderpolitik, et revolutionært svar på krisen, som fører frem mod arbejderklassens magtovertagelse, arbejderstyre og socialistisk planøkonomi.

Den borgerlige krisepolitik vil føre til mere social elendighed. Den internationale kapitalistiske profitjagt og konkurrence vil fortsætte og føre til flere fyringer og fabrikslukninger. Spekulation, og febrilsk skalt og valten, vil florere, mens den økonomiske krise vil blive uddybet mere og mere.

I centrum for en arbejderpolitik, for et arbejderprogram mod krisen, må derfor stå Nationalisering af banker, forsikringssektorer og industriens nøglesektorer. Nationalisering af alle former, hvis ejere nægter at investere i produktion. Det skal fjerne til at sikre arbejderkontrol med ressourcerne og gennemføre en beskæftigelsesplan, som igangsætter offentlig produktion efter befolkningens behov.

Forretningshemmeligheden skal afskaffes, så de ansatte kan kontrollere regnskaber og forhindre svindel og lyssky transaktioner,

produktionen skal fortsætte under arbejderne kontrol med arbejdets organisering og beskæftigelsen.

Samtidig vil det være nødvendigt at indføre statsmonopol på udenrigshandelen for at kontrollere valuta-vekslinger og forhindre kapitalflugt. Der skal gennemføres en virkelig skattereform, som sikrer et højt personfradrag, sanerer den øvrige fradragssjungle og kaster skattebyrden over på de højeste indtægter.

Så vil vejen samtidig være effektivt banet for en betydelig nedsættelse af arbejdstiden, fuld dyrtidsdækning og reallønssfremgang, forbedring af uddannelsessystemet, sundhedsvæsen, boligbyggeri, mm.

REVOLUTIONÆRT PARTI

9. Den danske sektion af 4. Internationale vil indgå i enhedsaktion med de øvrige arbejderpartier og andre af arbejderbefolkningens masseorganisationer for alle små og store krav, som fører fremad i kampen for en arbejderpolitik. Vi vil til stadighed opfordre de øvrige arbejderpartier til at gå med i en organiseret kamp mod de borgerlige angreb og for krav, som forsvare arbejderbefolkningens interesser. Vi vil arbejde for, at såvel de lokale kampe som de brede mobiliseringer bliver fulgt op af krav om, at arbejderpartierne skal undlade ethvert samarbejde med de borgerlige, og i stedet danne en arbejdernegering for at gennemføre en arbejderpolitik. Jo større aktiviteten er i fagforeningerne og andre masseorganisationer, jo bredere aktionerne mod nedskæringspolitikken er, desto vanskeligere vil det være for de socialdemokratiske topledere i såvel fagbevægelsen som det socialdemokratiske parti at sætte ud af arbejderbefolkningens interesser og indgå i et nyt samarbejde med borgerlige om en (lidt mildere) nedskæringspolitik.

10. Men vi kan ikke forlade os på at reformistiske, bureaukratiske ledere i arbejderbevægelsen på opfordring og under pres fra brede aktioner glemmer deres egen fortid og nutidige privilegier, og skifter politisk linje ofr at lede et opgør med det kapitalistiske system.

Der er behov for at opbygge et stærkt revolutionært, socialist-

tisk parti, som kun har forsvaret af arbejderklassens interesser for øje. Et parti, som vil gøre alt for at skabe den enhed og kampvilje i arbejderklassen, som gør det muligt at nedbryde hele det borgerlige magtapparat, feje kapitalisterne og spekulanterne ud, og etablere arbejdermagten - dvs. gøre det muligt at gennemføre en socialistisk revolution.

I opbygningen af dette revolutionære parti er vi beredte til at indgå i dybtgående politiske diskussioner med andre strømninger i arbejderbevægelsen - det være sig andre arbejderpartier eller tendenser inden for andre arbejderpartier. Opbygningen af det revolutionære parti går ikke blot gennem en gradvis styrkelse af det nuværende Socialistisk Arbejderparti. Gennem enhedsaktion og organiserede politiske diskussioner skal det blive muligt at gennemføre flere sammenslutninger af forskellige organisationer, som stiller sig på et revolutionært socialistisk program.

I arbejdet for at opbygge det revolutionære, socialistiske parti gennemfører vi ikke blot aktiviteterne ud fra et særligt dansk grundlag (vores fjender er flere og stærkere end VCQM-regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening). Aktiviteterne og partiopbygningen må fastlægges ud fra hele den internationale kapitalistiske krise, ud fra de kampsvar, som arbejdere og undertrykte i forskellige dele af verden giver på de borgerlige angreb, og ud fra virkningerne af den internationale krise og klassekamp i Danmark.

SOCIALISME OG FRED

11. Kampen mod oprustning og krige bliver mere og mere påtrængende. Magthaverne i de imperialistiske lande, med USA i spidsen, fører an til en gigantisk oprustning, som ikke begrænses, men tager til, mens den økonomiske krise udvikler sig. De imperialistiske magter leverer våben og rådgivere til de marionetregimer, som forsøger at bekæmpe den koloniale revo-

lution. Og den amerikanske regering forbereder direkte invasion i Centralamerika for at bremse arbejderne og bøndernes befrielseskamp.

USA-imperialisterne fortsætter med at forcere atomoprustningen for at sætte arbejderstaterne under det størst mulige økonomiske og militære pres, og for på et tidspunkt at opnå den militære kapacitet til at gennemføre et atomangreb, som arbejderstaterne ikke kan svare igen på. Gennem NATO er Danmark et led i hele den imperialistiske oprustnings- og krigspolitik. Endelig skal de borgerlige magthavere bruge deres militær til at afskrække arbejderbefolkningen fra at antaste den borgerlige magt eller, hvis det mislykkes, til at slå en arbejderopstand ned.

Oprustnings- og krigspolitikken skal stoppes. Derfor skal kampagnen mod installering af de 572 atomraketter i vesteuropæiske NATO-lande og mod baser og depoter for udenlandske NATO-tropper i Danmark forstærkes. I forlængelse heraf vil vi arbejde for at udbrede modstanden mod Danmarks medlemskab af NATO og for, at kampen for fred i højere grad også bliver en kamp mod de krige, som imperialisterne faktisk står bag eller gennemfører, i Latinamerika, Mellemøsten og andre steder. Som Revolutionære marxister vil vi slå fast, at kampen for fred vindes, så må den udvikles i anti-kapitalistisk retning: Arbejde, uddannelse og social oprustning skal sættes over for militær nedrustning, krigsmagerne - borgerskaberne, som forsvare det kapitalistiske system - skal sættes fra magten og dermed fjernes totalt fra deres militære udstyr.

PERMANENT REVOLUTION

12. Støtte til den koloniale revolution er en vigtig opgave for et revolutionært parti og en revolutionær International. Oprør mod imperialistisk herredømme og undertrykkelse blusser op igen og igen. Skal arbejderne og de fattige bønder vinde sejr over imperialisterne, så må den

koloniale revolution gennemføres som en permanent revolution. Det kan ikke overlades til et svagt, nationalt borgerskab at opnå reel national selvstændighed i forhold til imperialismen og afskaffe den økonomiske underudvikling igennem en national kapitalistisk udviklingsfase. Det nationale borgerskab er netop svagt og helt afhængig af imperialistiske magter, banker og multinationale selskaber, som har udplyndret de hel- og halvkoloniale lande og stadig gør det. Arbejderklassen må overtage magten og i en alliance med fattige bønder indføre demokratiske rettigheder, gennemføre en radikal jordreform og samtidig gå igang med at opbygge en socialistisk planøkonomi i en permanent proces. Derved kan alle landets ressourcer sættes ind på at opnå omfattende økonomiske og sociale fremskridt og råde bod på årtiers underudvikling.

Arbejdermagten og samarbejde med andre arbejderstater er betingelsen for at opnå reel selvstændighed i forhold til imperialismen. F.eks. den cubanske revolution fra 1959 blev gennemført som en permanent revolution, hvor kampen mod diktatur og imperialistisk udsugning førte til oprettelsen af en arbejderstat (i 1960). (dag følger Nicaragua og Grenada en tilsvarende udvikling, ligesom det vil blive tilfældet med El Salvador.

Arbejderbefolkningen i de hel- og halvkoloniale lande skal sikres de bedst mulige betingelser i deres kamp for national selvstændighed og sociale fremskridt. Derfor er det til stadighed en opgave, i særdeleshed i de imperialistiske lande, at styrke solidariteten med de kæmpende arbejdere og bønder og gøre det så vanskeligt som overhovedet muligt for imperialisterne at føre krig mod den koloniale revolution.

ANTI-BUREAUKRATISK REVOLUTION

13. Arbejdernes kamp for arbejderselvstyre og socialis-

tisk demokrati skal støttes, lige meget hvor den udfolder sig. Også når den udfolder sig i de bureaukratiserede arbejderstater. I disse stater er kapitalismen afskaffet og en form for planøkonomi indført, men et lag af konservative bureaukratiske magthavere udøver magten for at forsvare sine egne privilegier. Dette bureaukrati undertrykker arbejderklassen og knæbryder de demokratiske rettigheder for at fastholde magten og privilegierne.

Men de bureaukratiske magthavere møder forskellige former for modstand, i Sovjetunionen, Kina osv. Mest udviklet var arbejderklassens kamp i Polen fra sommeren 1980 til indførelsen af krigsrets-tilstanden i december 1981. Det militære magtapparat blev massivt sat ind mod arbejderne, men modstandskampen er stadig vidt udbredt.

Det er på den ene side en kamp for frigivelse af de politiske fanger, ophævelse af krigsrets-tilstanden, anerkendelse af den selvstændige arbejderorganisation Solidarność

På den anden side er det en kamp, som peger fremad mod etablering af et arbejderselvstyre på nationalt og lokalt plan, hvor arbejderne demokratisk træffer beslutningerne om økonomiske plan og udfører beslutningerne uden hindringer fra korrupte og inkompetente bureaukrater. Bureaukratiet vil yde hårdnakket modstand mod etableringen af et arbejderselvstyre, mod indførelsen af et socialistisk demokrati. Derfor er det nødvendigt, at hele arbejderklassens organiserede styrke bliver sat ind for at gennemføre en politisk revolution, som helt fjerner bureaukratiet. Indførelsen af et socialistisk demokrati, hvor arbejderne virkelig er magthavere i deres egen arbejderstat, vil desuden betyde, at denne arbejderstat er meget bedre rustet til at forsvare sig mod økonomisk og militær pres fra de imperialistiske magthavere. Og det vil betyde, at arbejderne i de imperialistiske lande vil få et positivt.

socialistisk eksempel til efterfølgelse.

Som en del af 4. Internationale skal vi slutte kampen for den politiske revolution i Polen og andre bureaukratiserede arbejderstater, og støtte opbygningen af revolutionære, socialistiske partier der. Vi skal arbejde for at styrke arbejderbevægelsens solidaritet med de, som kæmper mod den bureaukratiske undertrykkelse og for at forsvare arbejdernes interesser i disse stater.

4. INTERNATIONALE

14. Alle de nævnte aktiviteter skal forenes i vores bestræbelser for at deltage bedst muligt i opbygningen af 4. Internationale. Den Internationale, hvis grundpiller er arbejderpolitik og proletarisk internationalisme i overensstemmelse med parolen: Arbejdere i alle lande, foren jer.

Andre beslutninger angående sammenslutningen:

- Alle fuldgældige medlemmer af SAP og RS bliver fuldgældige medlemmer af den sammensluttede organisation.
- i hovedbestyrelsen for SAP efter sammenslutningen få RS to pladser, foruden de hidtidige 17 medlemmer.

Dannelsen af Schlüter -regeringen stillede socialister overfor en række spørgsmål: Hvordan skaber vi en kampenhed i arbejderbevægelsen mod Schlüter? Hvilken politik stiller arbejderbevægelsen overfor de borgerliges nedskæringer og arbejdsløshed? Hvilken rolle kan fagbevægelsen spille i kampen? Hvad er mulighederne for samarbejde på venstrefløj?

I denne pjece fremlægges Socialistisk Arbejderpartis (SAP) bud på spørgsmålene i form af en resolution vedtaget på SAP's 4. kongres i august 83.

Dele af resolutionen har været debatteret i SAP's ugeavis KLASSEKAMPEN. Her har forskellige dele af VS samt SF og DKP kommenteret resolutionen. Diskussionsindlæggene kan købes ved henvendelse til SAP.

Pjecen indeholder også sammenslutningsprogrammet mellem SAP og den tidligere tendens i VS - Revolutionære Socialister. "Revolutionære Socialister" brød med VS i juni 82 og sluttede sig sammen med SAP på en konference i november 82.

Pris: 10 kr.

Copyright: Socialistisk Arbejderparti,
dansk sektion af 4. Internationale
Forste oplag: November 1983 ISBN 87-87602-35-0

Eget tryk.

**Socialistisk
Arbejderforlag**

Blegdamsvej 28-32 opg. C III, 2200 København N
Tlf: (01)397948 Giro: 3 08 26 52